

NIEUWE AVONTUREN

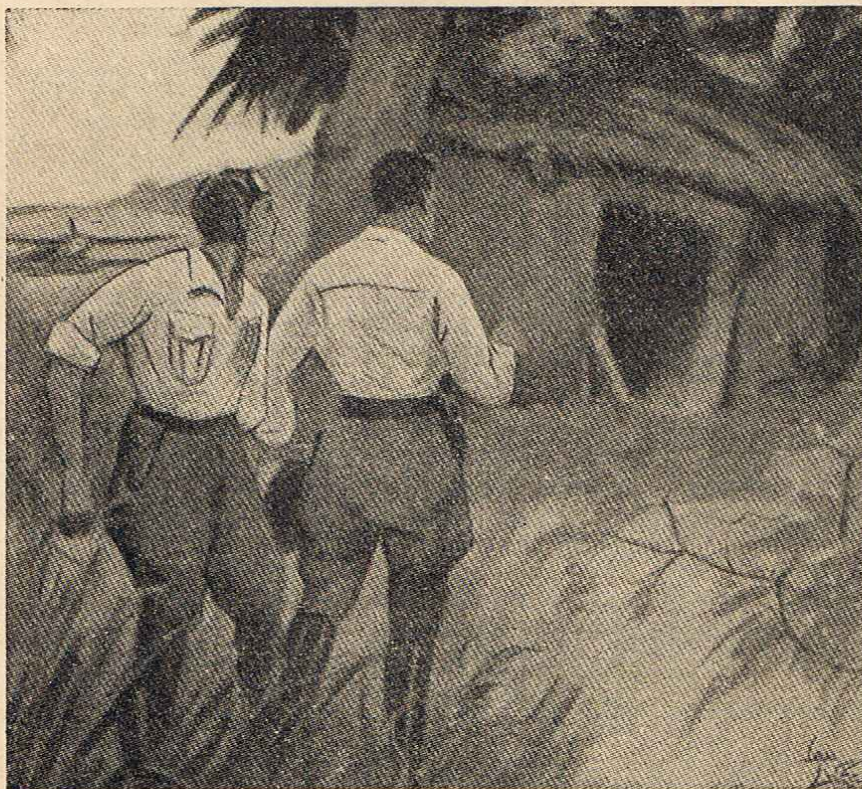
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

OM EEN FORTUIN EN EEN TITEL

N° 2374

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Om een Fortuin en een Titel

HOOFDSTUK I

EEN NIEUW LID VAN DE LONDENSE SOCIETY

Op het tennisveld, dat zich achter het landhuis van Gravin Shaftesbury uitstrekte, ging het vrolijk en levendig toe.

Een aantal in het wit geklede jongelui, rondom een tennisbaan geschaard volgden met grote aandacht de verrichtingen van twee jonge meisjes en twee jonge heren, die er lustig en kundig op los sloegen.

Ofschoon het eigenlijke seizoen nog niet begonnen was, hadden al deze jongelieden gaarne gevolg gegeven aan de uitnodiging van de gravin, die bekend stond als een voortreffelijke gastvrouw, terwijl haar buitenplaats, dicht bij Londen gelegen als een der schoonste van het graafschap bekend stond.

Het park dat zich rondom het kasteel uitstrekte was verscheidene honderden bunders groot.

Het bevatte tal van zware, eeuwen-

oude bomen, waaronder het, vooral in de zomer heerlijk toeven was.

Talrijke visvijvers, zo groot, dat men er met bootjes op kon varen, bevonden zich hier en daar in het park, dat tevens een hertenkamp bevatte.

Bij het landgoed behoorde een groot jachtterrein dat zeer geliefd was bij de adellijke Londenaars, die er in de herfst gaarne kwamen jagen.

De gastvrouw zelf, een eerwaardige oude dame met zilverwit haar, bewoog zich te midden van haar gasten en haar nog kaarsrechte gestalte werd nu eens hier, dan weer daar gezien.

Al spoedig was zij omgeven door een ganse zwerm jonge meisjes.

Op het tennisveld was inmiddels de strijd beslist.

De jongelieden schroefden hun rackets in de spannes, stroopten hun mouwen

omlaag en schoten hun lange lichte overjassen aan.

Langzamerhand trok de schaar babbelende en lachende gasten naar het grote terras dat zich voor het kasteel uitstrekte.

Daar hadden intussen een half dozijn bedienden op de rieten tafeltjes thee en gebak klaar gezet.

Op het oogenblik dat Lady Shaftesbury het terras wilde betreden trad een oude bediende op haar toe om haar iets mede te delen.

Het gelaat van de gravin, dat eerst een enigszins verwonderde uitdrukking had vertoond, verhelderde spoedig weer, waarop zij de bediende volgde, na zich bij haar gasten met enkele woorden te hebben verontschuldigd.

De gravin liep het brede pad af dat van het terras naar de hoofdingang van het kasteel leidde en trad de ruime met marmer bevoerde vestibule binnen.

— Waar wacht die heer mij, zeg je, James? vroeg zij, zich tot de bediende wendende.

— Ik heb hem in de kleine ontvangkamer gelaten, mylady.

De gravin wierp nog eens een blik op het visitekaartje, hetwelk de bediende haar had overhandigd en mompelde:

— Ik heb die naam nooit gehoord, maar wij zullen aanstonds wel zien wat het doel van zijn bezoek is.

Lady Shaftesbury opende de deur van het ontvangsalon, dat op het park uitzag en trad binnen.

Onmiddellijk stond een jongmens van ongeveer vijf en twintig jaar op van de stoel, waarop hij tot dusverre had gezeten.

Hij was tamelijk donker en zijn gelaat was niet onknop ofschoon hij van tijd tot tijd zenuwachtig met de ogen knipperde.

In tegenstelling met het Engelse gebruik, was zijn bovenlip met een klein, opwaarts gekruld kneveltje versierd, waaruit men zou kunnen opmaken, dat hij of een vreemdeling moest zijn, of geruime tijd buitenslands had doorgebracht.

Tegen deze eerste mening pleitte echter zijn voorkomen, dat beslist En-

gels was.

Hij had aristocratische handen met dunne vingers, die hij vaak in elkaar placht te strengelen, om het volgende oogenblik de handpalmen met een nerveus gebaar tegen elkaar te wrijven.

Hij maakte een diepe buiging voor de gravin en zei:

— Ik hoop dat gij mij zult willen verontschuldigen, mylady, dat ik de vrijheid heb genomen, mij bij u aan te melden. Van uit dit venster kon ik het vrolijke groepje waarnemen, dat u omringde en ik heb duidelijk bemerkt hoe ongaarne uw gasten u lieten gaan. Ik beloof u echter, dat ik u niet langer zal ophouden dan noodzakelijk is.

De gravin wierp een vluchtige blik op het gelaat van de bezoeker en vervolgens op diens kleding, die eenvoudig maar van zeer goede coupe was en wees toen zwijgend op een stoel, terwijl zij zelf op de divan plaats nam.

Daarna wierp zij weer een blik op het visitekaartje en zei toen met haar zachte, warme stem:

— Gij zijt Rupert Farquhar?

— Ja, mylady. Mijn kaartje vermeldt er echter niet bij, dat ik tevens een neef ben van Lord Montgomery.

— Wat zegt gij daar? riep gravin Shaftesbury uit, terwijl haar ogen vol belangstelling op de jonge man gevestigd bleven. Zijt gij een neef van mijn goede vriend Montgomery?

— Ja mylady, een neef, zij het dan ook een verre neef.

— Ik meende dat hij in het geheel geen familie meer had, hernam de gravin, terwijl zij peinzend voor zich uitkeek.

De donkere wenkbrauwen van de bezoeker zakten voor een oogenblik over de zwarte ogen heen en het duurde even voor Rupert Farquhar antwoordde:

— Als men mij uitzondert heeft hij die ook inderdaad niet meer, mylady. Gij moet weten, aldus ging de jongeman voort, dat ik op kosten van mijn oom deels op een Franse, deels op een Engelse kostschool ben opgevoed en dat mijn oom en ik elkander gedurende die tijd zeer weinig gezien hebben. Gij kent de familieomstandigheden van graaf Mont-

gomery?

— Ik geloof te mogen zeggen dat ik die in hoofdzaak ken, mijnheer, antwoordde de gravin op ernstige toon.

— Dan zult gij ook weten, dat hij zijn enige zoon jaren geleden verloren heeft.

— Ja, dat weet ik, mijnheer, antwoordde de gravin, terwijl zij het grijze hoofd boog en er een smartelijke trek om haar mond verscheen. De arme Philip is bij een schipbreuk om het leven gekomen.

Rupert Farquhar keek voor zich en scheen in de aanschouwing van een der figuren op het Smyrna tapijt verzinken te zijn.

Toen hief hij het hoofd weer op en zei:

— Ik behoef er geen geheim van te maken, mylady, dat men mij geruime tijd met deze omstandigheid onbekend heeft gelaten. Gij begrijpt dus wel, dat ik mij zelf al die tijd niet als erfgenaam van het grote vermogen van mijn oom heb beschouwd.

— Mag ik vragen, hoe oud gij zijt mijnheer Farquhar?

— Ik ben juist zes en twintig jaar geworden, mylady.

— Gij zijt toch niet tot nu toe op een kostschool geweest?

Een vluchtig rood steeg in de wangen van de jonge bezoeker op, en zijn donkere ogen knipperden zenuwachtig toen hij antwoordde:

— Ik heb op mijn twintigste jaar de school te Parijs verlaten.

— En zijt gij daarna niet in Engeland geweest om uw oom te bezoeken?

— Slechts éénmaal, antwoordde de jongeman aarzelend.

— En daarna? vroeg de gravin, terwijl zij haar heldere ogen steeds op de bezoeker gevestigd hield.

— Daarna heb ik veel gereisd, antwoordde Rupert Farquhar zacht.

— Ja, zo doen de jongelui van tegenwoordig, zei de gravin met een kleine zucht. Maar nu wilt gij zeker hier in de nabijheid van uw oude oom blijven? Ik noem hem oud, zo vervolgde de gravin met een glimlachje, en daar heb ik ei-

genlijk ongelijk in, want mijn vriend William Montgomery ziet er volstrekt niet uit als een man die voornemens is binnen de eerste twintig jaren dit tranddal te verlaten.

Rupert Farquhar antwoordde niet, maar wreef zijn handpalmen tegen elkaar.

Eindelijk zei hij:

— Het verheugt mij van harte te vernemen, dat de gezondheidstoestand van mijn oom zo goed is, mylady. En wilt gij mij nu veroorloven tot het doel van mijn bezoek te komen?

— Gaarne mijnheer, ofschoon ik thans wel ongeveer kan raden welke dienst gij van mij verlangt. Ik zal het u maar gemakkelijk maken; gij zijt van de Engelse toestanden en personen enigszins vervreemd en wenst nu dat ik, u weer in de hoogste kringen zal introduceren.

Farquhar knikte vrolijk en antwoordde:

— Gij hebt het uitstekend geraden, mylady, en gij neemt mij de woorden uit de mond. Inderdaad. Mijn oom gaf mij de raad mij tot u te wenden. Hij zelf gaat weinig meer uit, zoals gij weet, althans niet buiten Londen, of het moest alleen zijn om het zomerseizoen op zijn eigen landgoed door te brengen. Hij noemde u zijn beste vriendin en meende te mogen verwachten, dat gij de vreemdeling in Jeruzalem, die ik in zekere zin ben, wel de behulpzame hand zoudt willen toesteken, om de weg te hervinden in het doolhof onzer hoge aristocratie.

Gravin Shaftesburry stond op, trad op hem toe en stak hem gul de slanke, blanke hand toe.

— Gij zijt mij welkom, mijnheer Farquhar al ware het slechts omdat gij William Montgomery tot oom hebt. Ik zal u dadelijk voorstellen aan enige mijner gasten. Wees zo goed mij te volgen.

De jonge man keek enigszins aarzelend naar zijn kleren.

Deze blik ontging de gravin niet.

— Ik begrijp wel, dat gij nu niet gekomen zijt om dadelijk te blijven, zei zij. Maar gij zult mij een genoe-

gen doen, om enige tijd mijn gast te zijn, nadat gij u in Londen geïnstalleerd hebt, want ik vermoed, dat gij pas kort geleden in uw vaderland zijt teruggekeerd.

— Sedert eergisteren, mylady, antwoordde Rupert Farquhar.

— Nu, dan zullen mijn gasten het u zeker niet kwalijk nemen wanneer ik u in dat costuum voorstel. Wees zo goed mij te volgen.

De gravin ging Rupert Farquhar voor naar het terras, waar hij even bleef staan, om zijn blikken te laten dwalen over het uitgestrekte park en het glinsterende water van de vijvers.

Spoedig had het tweetal de afstand afgelegd die hen van de gasten scheidde.

Het levendige gesprek, dat gaande was, verstomde aanstonds en men keek met nieuwsgierige blikken naar de vreemdeling die met vlugge stappen naast gravin Shaftesbury naderde.

Dadelijk na de introductie lieten de meeste gasten hun terughoudendheid varen, toen zij vernamen, dat de jonge man, die hun was voorgesteld, de erfgenaam was van een der grootste fortuinen van Engeland en van een titel die sedert Jan Zonderland in hoog aanzien stond.

Een van de laatsten, die aan de jonge man werd voorgesteld, was een man van omstreeks veertig jaar, met heldere grijze ogen, die van geest en vernuft tintelden.

Een lenige gespierde gestalte en even grijzend haar.

Zijn fraal Grieks profiel met de licht gebogen adelaarsneus moest dadelijk de aandacht trekken van iedereen die hem ontmoette.

— Lord William Aberdeen, mijnheer Farquhar, zo stelde Lady Shaftesbury de beide heren aan elkaar voor.

De beide mannen bogen zwijsend en reikten elkander de hand.

— En dit jongemens is de intieme vriend van zijne lordschap, Charles Brand, vervolgde gravin Shaftesbury, terwijl zij een jongeman van ongeveer dezelfde leeftijd als de vreemdeling, met een vrolijk blozend gelaat waarin twee helder blauwe ogen schit-

terden, vriendschappelijk aan het oor trok.

Weer had een plechtstatige buiging plaats en daarmede was de ceremonie afgelopen.

Spoedig werd het gesprek weer algemeen, waarbij de gasten aanstonds gelegenheid hadden op te merken dat Rupert Farquhar zeer bereisd en zeer belezen was, over tal van onderwerpen kon meepraten en een scherp, mogelijk zelfs wat cynisch vernuft in zijn gesprekken tentoon spreidde, dat hij echter wist te verbergen achter een beleefd glimlachje.

Nadat de thee gebruikt was, begaven de gasten voor het grootste deel zich weer naar de tennisbanen.

Lord William Aberdeen klemde de monocle in zijn rechteroog, en trad op Rupert Farquhar toe.

— Gij speelt tennis? vroeg hij.

— Ja zeker, mylord. En ik geloof dat mijn service er mag zijn.

Het is jammer, dat ik er niet op gekleed ben, anders zou ik vragen of ik een single of double mocht meespeelen, maar ik ben zo maar komen aanwaaien en heb niets bij me, geen kleren, geen schoenen, geen racket.

Lord Aberdeen knikte begrijpend en zocht een ander slachtoffer.

Spoedig was een speler gevonden, die de plaats van Farquhar wilde innemen en aanstonds was het spel in volle gang.

Vol verbazing keek de pas aangekomen gast naar het spel van zijne lordschap.

Het was hem volmaakt onbegrijpelijk, dat een man die de eerste jeugd achter de rug had zulk een vlugheid en zulk een kracht kon ontwikkelen.

Inderdaad, lord William Aberdeen hanteerde het racket met zoveel gemak, als ware het een badminton batje geweest.

En met zijn vriend Charles Brand, vormde hij een partij, die zo goed als niet te verslaan was.

De set eindigde in hun voordeel met 4-1 — 6-5 — 4-1.

Lachend aanvaardden hun tegenstanders sportief hun nederlaag en staken

hen met een vrolijk gelaat de hand toe.

— Tegen uw beiden houdt zelfs een Engelse kampioen het niet uit, mylord, riep Burggraaf Portland. Gij moet bepaald de eeuwige jeugd bezitten, want

gij zijt vlugger dan een van ons allen.

— Louter oefening, mylord, antwoordde Lord Aberdeen kalm terwijl hij de mouwen van zijn sporthemd over zijn gespierde armen neersloeg.

HOOFDSTUK II

RAFFLES HEEFT EEN PLAN

Op de avond van dezelfde dag reisden lord William Aberdeen en Charles Brand naar Londen terug.

Zij zaten geheel alleen in een coupé eerste klasse, en konden onbelemmerd praten.

— Het was een plezierige dag, Edward, zei Brand. Vindt jij het ook niet prettig nu en dan eens in de buitenlucht te zijn en je met vrolijke jongelieden te vermaken?

— Ja, het doet mij goed, als het niet te vaak gebeurt, antwoordde de ander. Daar buiten in gezelschap van die knappe lieve jongemeisjes voel ik nog het minst mijn dubbele natuur. Daar wil ik wel eens vergeten, dat ik eigenlijk niemand anders ben dan de veelgezochte, diep gehate, en tevens veel bewonderde John Raffles, alias Edward Lister.

— Ja, ik kan mij dat voorstellen, hernam Brand. In de vrije natuur is de mens altijd het meest zich zelf en werpt hij ieder masker van zich.

— Het is maar gelukkig, hernam Raffles op droge toon, dat ik mij in dat opzicht nog al goed kan houden. Ik geloof niet dat wij er veel mede zouden gebaat zijn, als ik het eens in mijn hoofd kreeg midden onder een partij tennis te zeggen: «Hoor eens, lui, de man die gij hier voor u ziet heeft van Lord William Aberdeen niets anders dan de titel en het uiterlijk. In waarheid is hij niemand anders dan de beruchte inbreker, naar wie uw politie, met de brave hoofdinspecteur Baxter aan het hoofd, reeds jaren lang tevergeefs zoekt, tevergeefs.» Neen, amice, dat zou werkelijk niet gaan, geloof ik.

Raffles wierp lachend zijn sigaret uit het portierraam en vervolgde toen:

— En hoe is de neef van Lord Montgomery je bevallen?

— Heel goed. Zeer begaafd, zeer geestig, een uitnemend taalkenner, en een man die begrip heeft van kunst, zowel als van paarden, van een mooi schilderij, zowel als van een goede racegiek.

— Je beschrijving is tamelijk volledig, merkte Raffles glimlachend op. Hij heeft ook op mij een goede indruk gemaakt, behalve zijn ogen, of liever zijn wenkbrauwen.

— Wat is er met zijn wenkbrauwen? vroeg Brand verbaasd.

— Die zijn mij wel wat te beweeglijk. Ik houd niet van mensen met zulke beweeglijke wenkbrauwen. Meestal hebben zij iets te verbergen.

Even zwegen de beide vrienden, tot Brand weer begon:

— Die neef van Montgomery valt met zijn neus in de boter.

Hoe groot zou het vermogen van Montgomery wel zijn?

— Beste Charles, hij zelf heeft het nog nooit durven ondernemen, zijn rijkdommen bij elkaar te tellen antwoordde Raffles glimlachend. Het moet eenvoudig fabelachtig zijn.

— En al dat geld gaat binnen afzienbare tijd naar de jonge snuiter, die, wie weet in welke armoedige omstandigheden heeft geleefd, riep Brand uit. Maar ik geloof, dat Rupert Farquhar nog lang zal moeten wachten, aldus ging hij voort. William Montgomery is van een bij uitstek stevig ras. Al zijn voorouders zijn 75, 80 en enige zelfs vijf en negentig jaar oud geworden. Vertel mij eens, zo viel hij zich zelf in de rede, wat is dat toch voor een geschiedenis met zijn enige zoon geweest?

— Daar weet niemand het fijne van, Charles, zei Raffles. Maar dit staat vast, dat de jonge Philip een jaar of veertien geleden bij een schipbreuk om het leven is gekomen, toen hij op weg naar Engeland was.

— Hij had het ouderlijk huis dus verlaten?

— Inderdaad.

— Om welke reden? Weet je dat ook?

— Neen. Het enige wat ik weet, is dat hij een diepgaand meningsverschil met zijn vader heeft gehad en dat hij een paar jaar voor de schipbreuk plaats had het ouderlijk huis voor goed had verlaten.

— Weet niemand in de adellijke kringen er iets meer van?

— Misschien zijn vriendin Lady Shaftesbury, maar die laat er zich nooit over uit. En William Montgomery zelf kan men er natuurlijk moeilijk naar vragen. Ik heb mij wel laten vertellen, dat hij veel verdriet heeft onder de tragische dood van zijn enige zoon.

— Ja, dat kan ik mij voorstellen, zei Brand peinzend. Waarschijnlijk had de oude man al zijn hoop en al zijn verwachting op Philip gesteld.

— En beiden moet hij nu overbrengen op zijn verre neef Rupert Farquhar, die hij maar zeer weinig gezien heeft, zei Raffles.

— Hoe komt dat zo? vroeg Brand.

— Omdat de vader van de jonge man lang geleden een hevige twist met Graaf Montgomery moet hebben gehad. Daaraan kon de jonge Rupert wel niets doen, maar onwillekeurig heeft ook hij moeten lijden onder de wrok van de oude graaf.

— Nu, hij kan zich over heel wat heenzetten, merkte Brand lachend op. Als men enige miljoenen ponden sterling in handen krijgt..

— Als de oude Montgomery overleden is, viel Raffles hem onverstoortbaar in de rede.

— Natuurlijk. Maar waarvan zou die Rupert nu leven?

— Och, hij zal wel een toelage van zijn schatrijke oom krijgen.

Weer zwegen de beide vrienden enige tijd, tot Brand vroeg:

— Heb ik goed gehoord dat je de oude Montgomery van plan bent eens spoedig op te zoeken?

— Dat ben ik inderdaad van plan.

— Misschien zullen wij Rupert Farquhar er wel aantreffen.

— Dat betwijfel ik sterk.

— Hoe dat? vroeg Brand verbaasd.

— Omdat ik mij niet kan voorstellen, dat de jongeman zijn bezoeken in het holst van de nacht aflegt, antwoordde Raffles bedaard.

— Wat bedoel je? riep Brand uit, terwijl hij zijn vriend enigszins verschrikt aankeek.

— Ik bedoel niets anders, amice, dan dat Graaf William Montgomery aan de beurt is.

— Ach zo, hij staat dus op de lijst?

— Ja. Hij bekleedt er zelfs een ereplaats op.

— Hoe dom dat ik daar niet eerder aan gedacht heb, mompelde Brand.

— Je hebt er anders gelegenheid genoeg voor gehad, amice, hernam Raffles op droge toon. Ik zou je raden mijn slachtofferlijstje eens goed te bestuderen. Wellicht tref je er namen op aan, die je er niet zo spoedig op had denken te vinden.

— En wanneer zal het zijn? vroeg Brand.

— Ik denk overmorgennacht.

— Ken je de geografie van het huis?

— Ik zou er geblinddoekt de weg weten te vinden.

— Veel bedlenden?

— Vijf. Waarvan er drie op de zolderverdieping slapen.

— En de twee anderen?

— Die zouden ons misschien last kunnen veroorzaken. Wij moeten er op rekenen, dat wij het met die oude getrouwen aan de stok krijgen.

— Een groot huis?

— Ja, een van die herenhuizen in Marylebone, bij Regentpark dus dicht bij ons in de buurt.

Brand dacht even na en vervolgde:

— Zo, zo, dus overmorgen. Dat is al gauw. Heb je alles voor de onderneming al in orde gemaakt?

— Neen, nog niet. Ik ben juist vanavond het aangename geselschap op het

landgoed van Lady Shaftesbury ontvlucht, omdat ik nog een en ander met je in orde heb te maken.

— Maar heeft Montgomery dan zoveel geld in huis, dat het de moeite waard is, hem een nachtelijk bezoek te brengen?

— Gewoonlijk niet, maar overmorgen komen al zijn pachters en dat zijn er niet weinigen, hem hun pachtgelden brengen. Te samen ongeveer vijf en twintig duizend pond sterling bedragend. De graaf is gewoon die pachtsom de volgende dag naar de bank te brengen, want op die dag zelf, is er geen gelegenheid toe, omdat het in zijn familie reeds een eeuwenoud gebruik is, om alle pachters op een gemeenschappelijke maaltijd te nodigen, wanneer zij hun pachtgeld komen brengen.

— Dat heb je prachtig uitgerekend! riep Brand bewonderend uit.

— Gaat Henderson met ons mee?

— Als ik het buiten zijn hulp kan stellen niet. Je weet dat ik de brave kerel zo weinig mogelijk in onze gevaarlijke zaakjes wens te betrekken, tenminste voor zover zij ons in aanraking met de politie kunnen brengen.

Het gesprek ging op deze wijze nog enige tijd voort tot de trein een der Londense stations binnenstoomde.

Raffles en Brand zochten hun bagage bijeen en verlieten het stationsgebouw.

Naast het trottoir stond een lange, blauwe Rolls Royce geparkeerd.

Achter het stuurwiel zat een chauffeur van reusachtige lichaamsbouw.

Het was Henderson, de trouwe dienaar van de Grote Onbekende.

Het gelaat van de brave kerel glansde van vreugde, toen hij zijn meester terugzag.

— Als ik een opmerking mag maken, mylord, zei hij, dan zou het deze zijn, dat de buitenlucht u uitstekend bekomen is.

— Meen je, James? vroeg Raffles vriendelijk.

— Ja, mylord, heus waar. Gij zijt geheel bruin verbrand en mijnheer Brand ook.

— Nu, breng ons maar gauw naar huis, zei Raffles. Wij zijn tamelijk hongerig.

Henderson haalde zelf de zware koffers die hij zonder enige inspanning in de bagageruimte tilde en nam weer achter het stuurwiel plaats.

Spoedig was de villa in de Cromwellstreet bereikt waar de Grote Onbekende zijn geheimzinnige plannen uitbroedde.

De beide vrienden verwisselden hun kleren en begaven zich daarna naar de grote bibliotheek hun geliefkoosde plek om hun plannen te beramen.

Gaston, de oude kamerbediende van Zijne Lordschap, bracht een koud souper voor hen en al gauw waren de beide vrienden verdiept in het beramen van een dier plannen, die de hoofdinspecteur van Scotland Yard, Baxter, en diens rechterhand Sullivan, reeds zo menigmaal tot wanhoop hadden gebracht.

HOOEDSTUK III

DE INBRAAK

Twee dagen later, omstreeks middernacht, verlieten twee heren in avondcostuum, het hoofd met de chapeau claque gedekt, de kleine deur in de zijmuur van het park, dat zich achter de villa in de Cromwellstreet uitstrekte.

Deze deur kwam uit in een zijstraat, waarin het overdag zelfs zo stil was, dat er in vele uren nauwelijks één voor-

bijganger passeerde.

De beide mannen keken even onderzoekend om zich heen en liepen toen met kalme tred de zijstraat uit totdat zij het Regentspark bereikten.

Die beide mannen waren John Raffles en zijn trouwe helper Charles Brand.

Zij hadden op hun doolie gemak gekulerd dat het bijna één uur was voor zij een groot huis naderden dat een

alle kanten door een prachtig park omgeven was.

De voorzijde van het huis was ongeveer tien meter van de straat verwijderd terwijl een tamelijk hoog hek de tuin aan de voorzijde omgaf.

De beide vrienden liepen zonder zich op te houden het huis voorbij, sloegen een zijstraat in en bereikten zo de achterzijde van de tuin.

— Iedereen schijnt al naar bed te zijn fluisterde Brand terwijl hij op het geheel donkere huis wees.

— O ja de oude Montgomery gaat nooit later dan om half twaalf naar bed zei Raffles. Je begrijpt dat ik mij goed van zijn gewoonten op de hoogte gesteld heb.

De achterzijde van de muur was omstreeks drie meter hoog.

Verborgen achter 'n dikke boom haalde Raffles van onder zijn mantel een smalle stalen ladder te voorschijn die hij met een enkele handgreep uitschoof zodat het dunne maar sterke laddertje thans tot bijna aan de bovenzijde van de muur reikte.

Vlug als katten klom het tweetal één voor één tegen het laddertje op, trokken dit naar zich toe en daalden aan de andere zijde van de muur op dezelfde wijze weer af.

Dit alles had nauwelijks enige seconden geduurd.

De twee vrienden stonden nu achter in de tuin die bij het herenhuis behoorde.

Snel liepen zij over het gras naar de achterzijde van het huis.

Hier bevond zich een tuindeur welke Raffles met behulp van een zijner lopers binnen enkele ogenblikken had geopend.

Zonder aarzelen betraden de beide indringers de smalle gang die naar de dienstvertrekken van het personeel en vervolgens naar de diensttrap leidde.

Op de eerste verdieping gekomen bleven Raffles en Brand staan om een paar dunne rubberzolen over hun schoenen aan te trekken.

Daarop zetten zij hun onderzoekings-tocht voort.

Zij deden beiden hun maskers voor

en Raffles liep vooruit met zijn elektrische zaklantaarn in de hand die de gang helder verlichtte.

Hij bleef staan voor een grote deur met fraai bewerkte koperen knoppen en luisterde aandachtig.

Daarna zette hij zijn lantaarn op de grond en haalde zijn tasje met inbrekerswerktuigen te voorschijn.

— Is het hier? vroeg Brand zacht.

— Ja fluisterde Raffles. Dit is de deur van zijn werkkamer. Boven slaapt hij en op dezelfde verdieping slapen twee zijner bedienden. Dus geen gerucht anders zou men ons wel eens de pas kunnen afsnijden als wij ons terug moeten trekken.

Raffles had intussen de tas geopend en probeerde nu één voor één de lopers op het slot van de deur.

Geen der fijne instrumenten scheen echter in staat te zijn het slot te openen.

Verbaasd keek Raffles zijn metgezel aan.

Iets dergelijks was hem nog maar hoogst zelden overkomen gedurende zijn inbrekersloopbaan.

— Dat slot moet door de duivel gemaakt zijn, fluisterde hij, terwijl hij zich naar Brand overboog.

Deze bekeek op zijn beurt nauwkeurig het slot en glimlachte.

— Wat is er? vroeg Raffles. Wat vindt je zo leuk?

— Omdat je hier tot morgenmiddag zoudt kunnen blijven werken zonder dat je met die lopers iets verder zoudt komen.

— Zo? En waarom?

— Omdat er aan de binnenzijde een zware stalen hout dwars over de deur loopt.

Raffles was verontwaardigd.

— Welk een schandelijk wantrouwen fluisterde hij. Hoe komt een gentleman er toe zijn particuliere vertrekken op zulk een wijze te beschermen. Nu dan zal er niets anders overschieten dan het op een andere wijze te proberen. Er valt niet aan te denken die stalen bout tijdig door te zagen. Geef de zaag maar eens aan Charles.

Brand opende nu ook zijn lederen tas die hij onder zijn mantel verborgen had

gedragen en haalde er een zonderling gevormde cirkelzaag uit te voorschijn.

Raffles nam het werktuig van hem aan drukte het staartstuk van de boor tegen zijn schouder en zette de zaag tegen de rand van het paneel van de deur.

Het volgende ogenblik begon de zaag met buitengewone snelheid te draaien.

Van tijd tot tijd drukte Brand een stuk zeep tegen het blad zodat het staal vlug en zo goed als geruisloos door het hout sneed.

Binnen vijf minuten tijd was een stuk uit het paneel gezaagd van ongeveer vijftig centimeter in het vierkant dus groot genoeg om de beide mannen door te laten.

Raffles wierp een blik in het geheel duistere vertrek en kroop het eerst door het gat.

Daarop reikte Brand hem de lantaarn en de werktuigen en volgde hem.

Zodra zij binnen waren zetten zij het uitgezaagde paneel zorgvuldig weer in de opening en nu was het bijna onmogelijk de snede van de papierdunne zaag te zien.

De beide mannen bevonden zich in een groot vertrek waarvan de drie grote ramen op de achtertuin uitzagen.

Op de vloer lag een dik, kostbaar Perzisch tapijt.

Aan de muur stonden boekenkasten en alle meubelen bewezen door hun smaakvolle vormgeving en de kostbaarheid van de gebruikte houtsoorten op de rijkdom van hun bezitter.

Op ongeveer een meter afstand van een der ramen stond een schrijfbureau van palissanderhout, en tegen een der muren een kleine brandkast.

Raffles had dit alles met een enkele blik overzien.

Hij ontdeed zich van zijn mantel, legde deze over een stoel, trok daarna ook zijn rok uit, teneinde vrijer te zijn in zijn bewegingen, en begon de arbeid, waaraan hij zich telkens weer met zulk een hartstocht overgaf.

Het eerst wijdde hij zijn aandacht aan de brandkast, die hoewel zeer stevig, spoedig bezweek onder de volmaakte instrumenten en het vernuft van de Gro-

te Onbekende.

Raffles wees met een zwijgend gebaar naar de open deur en Brand zette zich aan het werk om de bruikbare inhoud in de daartoe meegenomen linnen zak over te brengen.

Terwijl hij dit deed, had Raffles zich naar de schrijftafel begeven; één voor één opende hij de laden, doorzocht snel de papieren, die er in lagen, wenkte van tijd tot tijd Brand bij zich en duwde in diens opengehouden zak de geldswaardige papieren, die hij hier en daar in de laden vond.

Ook de geheime afdelingen had Raffles, die voor deze dingen een bezonder fijne neus had, spoedig ontdekt.

In een daarvan vond hij een aantal fraaie diamanten, die blijkbaar afkomstig waren van een halssnoer, of die in ringen gezet waren geweest.

Hij zocht naar een stuk papier om de fraaie stenen in te bergen, en aldus viel hem een eikenhouten standaard in 't oog, die blijkbaar pas gevuld was met enveloppen, in de linkerbovenhoek bedrukt met de initialen en het wapen van Graaf Montgomery.

Raffles nam er een uit, deed er de juwelen in en sloot de enveloppe, die hij in zijn zak stak.

Hij wierp een blik op zijn polshorloge en zei op fluisterende toon tot zijn metgezel:

— Voortgemaakt, amice. Het wordt tijd, dat wij de aftocht blazen.

— Ik ben tot je dienst, zei Brand fluisterend.

Hij sloot de zak, die thans vrij zwaar was, hing deze met behulp van een riem over zijn schouder en wierp zijn regenjas om, welk voorbeeld door Raffles werd gevolgd.

Ten slotte wierp hij een blik in het rond, teneinde zich te overtuigen, dat er geen enkel spoor, dat hem zou kunnen verraden, in het vertrek was achtergebleven, zette zijn hoge hoed weer op en beiden vertrokken.

Door middel van de stalen ladder klauterden zij weer boven op de muur en lieten zich aan de andere zijde zakken.

Opnieuw raadpleegde Raffles zijn polshorloge.

Een glimlach van voldoening gleed over zijn gelaat.

— Wij hebben ons record met 'n flink stuk verbeterd, Charles, fluisterde hij. De hele onderneming, van het oogenblik, dat wij hier voor de muur stonden, heeft zes en veertig minuten en twee en vijftig seconden geduurd.

— Bravo, zei Brand zacht lachend.

De straat was nu geheel verlaten en er was niemand die zich verwonderde over de beide finjgeklede heren, die langzaam een sigaret rokend, over het trottoir kuierden, blijkbaar om te genieten van de zachte lentelucht.

Een half uur later bevonden Raffles en Brand zich veilig in de bibliotheek van de villa aan de Cromwelstreet.

HOOFDSTUK IV

EEN WONDERLIJKE ONTDEKKING

De beide vrienden hadden zich van hun goed ontdaan en zetten zich nu aan tafel.

De linnen zak, waarin de buit geborgen was, stond tussen hen in.

Brand wilde hem openen, maar Raffles weerhield hem met een gebaar, en zei:

— Eerst een whisky-soda, Charles?

Deze keek enigszins verwonderd op.

— Met genoeg, zei hij. Maar het is anders je gewoonte niet, om op deze tijd een borrel te drinken.

— Je hebt gelijk, maar ik heb zulk een rare smaak in mijn mond. Een zee-man zou zeggen: een kinderachtige smaak. Ik kan mij niet begrijpen wat het is.

— Nu, dat is gemakkelijk te verhelpen, zei Brand lachend.

Hij begaf zich naar de eetkamer, opende het buffet en nam er een fles Scotch Black and White uit.

Daarna haalde hij een fles soda water en begaf zich terug naar de bibliotheek, waar hij dadelijk een toddy voor zich zelf en zijn vriend gereed maakte.

Dadelijk nam Raffles een begerige teug van het vocht en smakte met de lippen.

— He, dat is beter, zei hij. Ik heb nog zelden zulk een vreemde smaak in mijn mond gehad. Ziezo, en nu aan het opmaken van de kas.

De zak werd geopend en de inhoud werd op tafel leeggestort.

Brand telde op zijn gemak het goudgeld, terwijl Raffles zich bezig hield met het sorteren en het aftellen van de bank-

biljetten.

Eer verstreek omstreeks een kwartier, zonder dat de beide mannen een woord spraken.

— Hoeveel? vroeg Raffles laconiek, terwijl hij op de stapeltjes goudgeld wees, die voor Brand stonden.

— Negen duizend drie en zeventig pond sterling in souverains, antwoordde Brand. En jij?

— Ik heb hier zestien duizend pond sterling en nog een kleinigheid in bankpapier. Wij kunnen dus te zamen rekenen op ongeveer vijf en twintig duizend pond sterling. De vangst is dus niet kwaad.

— En daarbij reken je nog niet eens de effecten en de diamanten, riep Brand uit.

— Dat is waar, zei Raffles, die hebben wij nog vergeten.

Hij stak de hand in de zak, haalde er de enveloppe met de diamanten uit en opende ze.

De prachtige stenen rolden op het tafelblad.

Brand en Raffles bekeken ze met het oog van een kenner.

— Dat is nog eens voor tien duizend pond, meende de jongeman.

— Op zijn minst, hernam Raffles, terwijl hij de diamanten weer in de enveloppe deed. En nu de effecten.

Brand stak zijn hand opnieuw in de linnen zak en haalde er een stapel papieren uit, die hij op het tafelblad voor zich uitspreidde.

Raffles haalde de helft naar zich toe.

— Wij zullen het werk verdelen, zei

hij lachend. Maar ruim eerst het goud en de bankbiljetten op.

Brand deed het papier en de goudstukken weer in de nu lege zak, knoopte die toe en zette hem naast zich op de vloer.

Spoedig waren de beide vrienden in het sorteren en het berekenen van de waarde der effecten verdiept.

De stilte in het vertrek werd nu door niets verbroken, dan door het geritsel van het geldswaardige papier, dat zorgvuldig op stapeltjes werd gelegd.

Dit had zo enige tijd geduurd, toen Raffles plotseling een zachte kreet uitte.

— Wat heb je daar gevonden? vroeg Brand, terwijl hij het oog gericht hield op een paar stukken papier, die zijn vriend in de hand hield.

— Misschien iets heel bijzonders, amice, en misschien iets zonder enige betekenis. Ik heb nog niet alles nagekeken. Maar in ieder geval zijn het geen effecten.

— Maar hoe komt het er dan tussen?

— Ik vermoed dat ik bij mijn haast om het schrijfbureau te ledigen deze papieren uit een der geheime vakken heb genomen en ze zonder te zien wat ik deed, in de linnen zak heb gestopt.

Brand keek nieuwsgierig over de schouder van zijn vriend naar de papieren, die deze in de hand hield en blijkbaar met grote belangstelling doorliep.

— Wat zou het zijn? vroeg Brand.

— Het papier, dat ik hier in mijn hand houd, is bepaald zeer oud. Kijk maar eens naar de vergeelde kleur.

— Maar het is beschreven, riep Brand uit.

— Dat is het, antwoordde Raffles kalm. Maar, helaas, is een groot gedeelte van het geschrevene verloren gegaan, waarschijnlijk door inwerking van vocht of door zeewater. Kijk maar eens naar die zonderling gevormde vlekken van verschillende tint.

Weer bekeek de jongeman zorgvuldig het papier, dat hem werd voorgehouden.

— Je hebt gelijk, zei hij toen. Het komt mij ook voor, dat dit papier sterk door zeewater is aangetast.

— Wij moeten het er dus voor hou-

den, dat dit briefje op zee geschreven is. Zoals je ziet, is de taal de onze. In zoverre zouden wij dus geen moeite hebben met de ontcijfering.

Raffles boog zich nogmaals over het papiertje heen en onderzocht het nogmaals nauwkeurig.

Toen nam hij een der andere papieren ter hand en slaakte een ongeduldige uitroep:

— Wat is er? vroeg Brand.

— Wel, niets behalve, dat ik een ezel ben.

— Vanwaar die belediging van je eigen persoon?

— Wel, ik heb hier vlak naast mij een papier waarop Lord Montgomery wie weet na hoeveel jaren van ingespannen studie, heeft neergeschreven, wat hij uit dit document heeft kunnen opmaken. Laat ons eens zien. De graaf heeft opgeschreven, wat hij heeft kunnen uitvinden en telkens een ruimte opengelaten waar hij later de woorden van het document hoopte in te vullen, naarmate hij de betekenis er van ontdekte.

— En wat staat er? vroeg Brand, wiens nieuwsgierigheid in de hoogste mate opgewekt was.

— Luister. Het eerste woord is blijkbaar de naam van een schip, want het staat tussen aanhalingstekens.

«King Charles». Als ik mij niet vergis, is dat een schip van de «White Star Line». Nu, dat kunnen wij later nog wel uitvinden. Zeer waarschijnlijk is dus dit briefje aan boord van de «King Charles» geschreven.

— En verder?

— Verder staan er deze woorden: «..... in nood 80 gr. W. L.... B. lek geslagen uitgezet lieve vrouw niet meer behoeve ons Vader vergeef mij het verdriet ... wederzien».

Raffles keek van het papier op en ontmoette de ernstige blik van Brand, die nog steeds over hem heengebogen stond.

— Wij zijn hier door een toeval in het bezit gekomen van het stuk, waarschijnlijk de laatste brief, die de enige zoon van Graaf Montgomery heeft geschreven, toen hij zich zestien jaar geleden ongeveer naar Engeland wilda begeven

om zich weer met zijn vader te verzoenen, zei Raffles.

— Ja, Edward, daaraan kan, dunkt mij, geen twijfel bestaan, zei Brand. Die ongelukkige jongen.

— En die beklagenswaardige vader, zei Raffles op ernstige toon. Ik wilde, dat ik dit niet had medegenomen, amice. En wie weet of ik niet...

— Maar als je eerst eens probeerde de hele betekenis van die brief te ontcijferen? opperde Brand.

— Dat was ik ook half en half voornemens, hernam Raffles. Het lijkt mij uit alles, dat de oude graaf het onderzoek van het document reeds 'n paar jaar geleden gestaakt heeft. De inkt van dit briefje is al zeer oud en er zijn sedert lang geen nieuwe woorden aan toegevoegd. Als ik het nu vergelijk met het oorspronkelijke, dan zie ik, dat hij slechts enkele letters en hier en daar een woord heeft gevonden. Om een klein voorbeeld te noemen, is er in dit vergeelde document in het woord «wederzien» geen d en geen r, maar zelfs een schooljongen zou dat woord hebben kunnen samenstellen uit de overige letters.

— Maar hoe komt het, dat de breedtegraad waar de schipbreuk plaats had, niet is ingevuld?

— Dat heeft een even eenvoudige, als treurige reden, amice. De «King Charles» is indertijd met man en muis vergaan en geen sterveling zou ooit nauwkeurig weten, waar die schipbreuk precies plaats had, al kan men het dan ook op een tien of twintig zeemijlen na, wel bepalen.

— Hoe zo?

— Omdat de «King Charles» van een Australische haven, ik meen Sidney, op weg was naar Engeland, en dus Kaap de Goede Hoop moest omvaren. Welnu, als de schipbreuk op 80 graden westerlengte heeft plaats gehad, dan moet het vaartuig zich, tenminste wanneer het door de storm niet aanzienlijk uit de koers is geslagen, op ongeveer 38 graden Z. B. hebben bevonden. Wil je mij eens een atlas aanreiken, Charles?

Brand trad op een der boekenkasten toe en nam er een atlas uit.

Hij sloeg de wereldkaart op en riep uit:

— De schipbreuk moet dan ongeveer ter hoogte van het eiland Nieuw-Amsterdam hebben plaats gehad.

— Ik vermoedde zo iets, zei Raffles. Die streken zijn bekend om de hevige stormen, die er vaak woeden.

Brand wierp weer een blik op het document, dat zijn vriend nog steeds in de hand hield, en zei:

— Ik maak eruit op, dat de ongelukkige schipbreukeling dit briefje kort voor de ondergang van het schip geschreven heeft en in een fles heeft gedaan, welke hij in de haast niet volkomen waterdicht gesloten heeft.

— Zo is het zeker gegaan, bevestigde Raffles.

— Verder denk ik, dat zijn vrouw reeds overleden was voor hij zich inscheepte. Maar dan is er tussen het laatste woord en de onduidelijke ondertekening een grote ruimte, waar hier en daar vaag nog enkele overblijfselen van letters te zien zijn. Wie weet, wat daar voor belangrijks heeft gestaan?

— Ja, wie weet dat? zei Raffles nadenkend. De hemel weet, wat de jongeman op dit papier aan zijn vader heeft willen mededelen. En wie kan zeggen hoeveel nachten de oude man over dit vergeelde stukje papier gebogen heeft gezeten, en zich de ogen heeft blind getuurd, om het geheim van die bijna uitgewiste letters te ontcijferen.

— Het lijkt er op alsof het geheel onmogelijk zal zijn, om dat te doorgronden, zei Brand.

— Geheel onmogelijk is 't niet, meende Raffles. Ik geloof, dat ik wel een middel weet, om deze bijna uitgewiste letters weer op het papier te voorschijn te brengen en in ieder geval ga ik het onmiddellijk beproeven.

De Grote Onbekende steunde 't hoofd in de handen en dacht een poos na.

Eindelijk hief hij het hoofd weer op en zei:

— Wij zullen nu maar naar bed gaan, amice. Maar morgen begin ik onmiddellijk met mijn poging, om deze laatste brief van Philip Montgomery, weer samen te stellen.

Hij stond op, streek zich met de hand over het voorhoofd en wandelde enige keren het vertrek op en neer.

— Ik geloof, dat je je die zaak wat al te sterk aantrekt, Edward, zei Brand op deelnemende toon. Je ziet er waarachtig bleek van.

— Ik geloof niet, dat die bleekheid moet toegeschreven worden aan de ontdekking van dit papiertje, zei Raffles glimlachend. Maar de waarheid is, dat ik mij niet erg lekker voel.

— Dan zou ik maar gauw naar bed gaan en goed uitrusten, zei Brand, ter-

wijl hij zijn hand op de schouder van zijn vriend legde.

— Je hebt gelijk. Morgen kunnen wij met frisse moed aan het werk gaan.

Raffles trad op de tafel toe, vouwde de beide briefjes zorgvuldig op, en sloot ze in een geheime lade van het massieve schrijfbureau, dat tussen de beide ramen stond.

De zak met de buit werd naar de geheime kelder onder de villa gebracht en vervolgens begaven de beide vrienden zich naar hun slaapkamer, om zich door enige uren slaap te herstellen van de inspanning en de emotie van die avond.

HOOEDSTUK M

EEN ADVERTENTIE

Toen Raffles de volgende dag wakker werd, wreef hij zich de ogen uit, rekte zich uit en mompelde geuwend:

— Welk een zonderling, vermoeid gevoel heb ik toch. Gisteravond was het erger, maar ik had gedacht dat een nacht goed slapen die vermoeidheid wel zou doen verdwijnen. En die eigenaardige smaak in mijn mond is ook nog steeds niet verdwenen.

Hij nam zijn dagelijks bad, kleepte zich aan en begaf zich naar de eetkamer.

Brand wachtte hem reeds met de ochtendbladen op het tafelblad naast zich.

Zodra hij binnentrad, stond Brand op en trad hem tegemoet.

— Hoe voel je je nu? vroeg hij.

— Iets beter dan gisteravond, maar het is nog steeds niet wat het wezen moet, antwoordde Raffles. Ik ben vannacht een paar malen wakker geweest, wat mij anders nooit overkomt. Ik baadde in zweet en had een brandende dorst, die ik echter zo voorzichtig ben geweest, met slechts enkele druppels water te lessen.

— Maar zou je dan niet eens een dokter consulteren? vroeg Brand, die nu werkelijk een beetje ongerust werd.

— Ik denk er niet aan, riep Raffles lachend uit. Zo erg is het niet.

Brand schudde afkeurend het hoofd en nam weer aan tafel plaats.

— Staat de kritiek reeds in de ochtendbladen? vroeg Raffles opgewekt.

— Ja, de « Times », de « Daily Mail » en vooral de « Daily Express » heeft een lang artikel over onze onderneming van gisteren.

— En hebben wij nog al een goede pers? vroeg Raffles glimlachend, terwijl hij aan de welvoorzienere ontbijt-tafel plaats nam.

— Een uitstekende pers. De politie staat voor een raadsel en beweert dat de inbrekers over fabelachtige knapheid en ondernemingsgeest beschikt hebben.

— Zo mag ik het horen, riep Raffles uit. En hoe denkt de politie er over? Ik bedoel, heeft zij enig denkbeeld wie de daders kunnen zijn?

— Niet het flauwste. Ieder spoor ontbreekt, zo klaagt onze vriend, hoofdinspecteur Baxter, en men vreest nu al, dat deze inbraak wel weer gevoegd zal moeten worden bij de talloos vele, welke de Londense politie ongestraft heeft moeten laten, daar zij de daders niet kon ontdekken.

— En hoe vonden zij mijn paneeltje? vroeg Raffles, terwijl hij zijn ogen op Brand vestigde.

— Daarover raakt Baxter, die het eerst er bij gehaald was, niet uitgepraant, antwoordde Brand lachend. Hij kon zich niet voorstellen, hoe men dit had durven wagen, terwijl een verdieping hoger de heer des huizes en twee bedienden sliepen.

— Om van de hond niet te spreken, vulde Raffles de zin aan.

— Was er een hond ook? vroeg Brand enigszins verschrikt. Daar wist ik niets van.

— Ik heb je niets gezegd, om je niet onnodig zenuwachtig te maken amice. Aan wie is het onderzoek opgedragen?

— Aan Sullivan en voorts aan onze bevallige vijandin Ann Brunt.

— Wel, wel, verschijnt dat lieve meisje weer eens ten tonele? vroeg Raffles.

— Dat blijkt.

— Wil je wel geloven, zei Raffles, dat het mij altijd genoeg doet, als men haar op mij afzendt, al is het dan ook onbewust?

— Hoe dat zo?

— Omdat zij de meest scherpzinnige is van het hele Londense detectivekorps, antwoordde Raffles. Zij is een vrouw, en dat zegt alles.

Eén vrouw is vaak duizend mannen te erg.

En ik hoop maar één ding.

— En dat is? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Dat ik, als het er ooit toe komt, dat ik gearresteerd mocht worden, door haar lieve, kleine handjes in de kraag wordt gepakt.

— Goede hemel, je krijgt poëtische neigingen, Edward, riep Brand met komische schrik uit.

Na het ontblijt zei Raffles, terwijl hij opstond:

— En nu gaan we aanstonds aan het werk. Wil je mij helpen?

— Ik verlang niets liever.

Raffles trad naar het geheime vak toe, waar de papieren waren weggeborgen, en nam deze eruit.

Hij wilde het kastje reeds weer sluiten, toen hem de enveloppe met de diamanten in het oog viel.

Hij nam ook deze er uit en scheen enkele ogenblikken in beraad te staan.

Ten slotte bleven zijn blikken gevestigd op de rand van de enveloppe.

Zijn ogen begonnen op wonderbare wijze te schitteren, terwijl zijn lippen enige onverstaanbare woorden prevelen.

Brand keek hem met verbazing aan.

— Wat scheelt er toch aan? riep hij eindelijk uit. Waarom sta je daar met die enveloppe in je hand als een zoutpilaar?

Raffles wendde langzaam het gelaat naar zijn vriend toe en deze schrok bijna bij het zien van de verandering, die er in zijn trekken had plaats gegrepen.

— Scheelt er iets aan, Edward? vroeg hij op zachte toon.

— Neen, mij scheelt niets, maar ik krijg een soort ingeving.

— Mag men weten welke?

— O zeker. Maar...

Raffles scheen even te aarzelen en schoof toen de enveloppe met een haastige beweging weer in het geheime vak, dat hij sloot.

— Wij zullen de zaak niet overhaasten, zei hij glimlachend. Eerst het ene, dan het ander. Kom mee, Charles.

De beide vrienden verlieten nu het huis door de achterdeur, die op het park uitkwam.

Zij liepen door het park, dat reeds in lentedos prijkte en traden het tuinhuis binnen, waar, onder de vloer, diep onder de grond, zich het geheime laboratorium van de Grote Onbekende bevond.

Daar begon Raffles direct met zijn proeven, die tot vier uur in de namiddag voortduurden en Brand voelde zijn maag reeds danig knagen, toen Raffles plotseling een kreet van blijdschap uitte.

Haastig kwam de jonge man toelopen, die juist bezig was in een distilleerkolf een bijtende vloeistof over te halen.

Raffles stond met een reageerbuisje in de hand voor een grote tafel, die met een glazen plaat overdekt was.

— Lukt het? riep Brand verheugd uit.

— Voortreffelijk, antwoordde Raffles. De letters zijn thans duidelijk op het papier verschenen.

Raffles wendde zegenloos met het

kleine papiertje heen en weer, dat hij in een waterhelders vloeistof had gedrenkt en vervolgens boven een spirituslampje had verwarmd.

Brand boog zich over het papier heen.

Inderdaad waren de letters en woorden, die bijna geheel door het zeewater waren uitgewist, weer te voorschijn gekomen, zij het dan ook iets minder scherp omlijnd.

— Wat staat er nu? vroeg Brand.

Raffles nam het papier op en las nu zonder enige moeite:

« Aan boord van de « King Charles »

« Lieve Vader,

Ons schip verkeert in hoge nood. In een hevige storm is het op 80 graden Ooster Lengte en 37 graden Zuider Breedte lek geslagen. Op het ogenblik, dat ik dit schrijf, zijn reeds een aantal boten uitgezet. Wellicht is deze brief mijn laatste aan u. Mijn lieve vrouw zult gij nooit meer zien. Zij overleed even voor mijn vertrek. God behoede ons. En gij vader, vergeef mij het verdriet, dat ik u onwillens heb aangedaan.

Ik had zo gehoopt op ons weerzien. Helaas, het schip zinkt steeds sneller. God neme ons in zijn bescherming.

Uw liefhebbende zoon Philippe. »

Een diep stilzwijgen heerste hierna in het vertrek.

— Dat is het dus, mompelde Raffles eindelijk op ernstige toon. Ik begin reeds meer licht te zien. Kom, Charles laten wij weer naar boven gaan.

— Maar zouden die letters niet weer verdwijnen? vroeg Brand.

— Dat geloof ik niet, maar voor alle zekerheid zullen wij er aanstonds een afschrift van maken.

Zodra zij weer in de werkkamer van de Grote Onbekende waren, typte Brand de ontcijferde brief over, waarna het origineel door Raffles secuur in een geheim vak van zijn schrijftafel werd weggesloten.

In diepe gedachten verzonken, begon hij het vertrek op en neer te lopen.

Bijna een half uur verliep, voordat Raffles opnieuw het woord nam.

— Denk je, zo richtte hij zich tot zijn vriend, dat wij binnen acht dagen met de « Duivel der Lucht » heen en weer

naar het eiland Nieuw Amsterdam zouden kunnen vliegen?

Brand keek zijn vriend met grote ogen aan.

— Onmogelijk is het niet, antwoordde hij aarzelend, tenminste, wanneer wij niet onderweg in zee vallen. Maar vergeet niet, dat de afstand veel groter is dan van Engeland naar Amerika.

Het is en blijft een uiterst gevaarlijke onderneming, voegde hij er op bedenkelijke toon aan toe. Er valt natuurlijk niet aan te denken, dat wij in het hartje van Afrika een averij aan de machine zouden kunnen herstellen.

Als ik je een raad mag geven, zou ik over de Admiraliteitseilanden en de Mascarenen vliegen. Weliswaar wordt de afstand over de oceaan dan wat vergroot, maar de hele afstand wordt er door bekort.

Raffles antwoordde niet, maar trad op een kast toe en nam er een atlas uit.

Hij raadpleegde de kaart van het oostelijk halfroend en zei toen glimlachend:

— Je aardrijkskundige kennis is meer uitgebreid dan de mijne, Charles. Je hebt volkomen gelijk, dat is de aangewezen weg.

— Maar mag ik je de vraag stellen, wat je in 's hemelsnaam op het eiland Nieuw Amsterdam denkt uit te voeren?

— Ik wil er een onderzoek instellen. Misschien zijn niet alle opvarenden met de « King Charles » ten onder gegaan.

— Maar Edward, dan zou er immers naderhand wel enig bericht in Europa omtrent deze ramp zijn vernomen? Die schipbreukelingen moeten dan toch gelegenheid hebben gehad zich met de buitenwereld in verbinding te stellen.

— Daarin vergis je je, amice, zei Raffles. Nieuw Amsterdam is 'n onbewoond eiland.

— Goed, maar het eiland ligt toch in de scheepsroute.

— Dat wil zeggen, dat de schepen die van Australië naar Kaapstad varen dit eiland verscheidene tientallen mijlen aan bakboord, als zij uit een noordelijke haven en honderde mijlen aan stuurboord laten liggen, als zij uit een zuidelijke haven naar Australië varen dit eiland aan stuurboord laten liggen.

— Maar ik heb nog meer tegenwerpingen.

De oude graaf Montgomery bezat het document dat in de fles heeft gezeten. Daarop stond de oosterlengte aangegeven. Het spreekt toch vanzelf, dat iedere zeevaarder aan wie hij dit document toonde, en hij zal er natuurlijk dadelijk mee naar de maatschappij zijn gegaan, tot dezelfde gevolgtrekking is gekomen als wij, namelijk dat de schipbreuk ongeveer ter hoogte van dat ongestvrije eiland heeft moeten plaats vinden.

— Dat is ongetwijfeld het geval, zei Raffles, terwijl hij nadenkend de hand over het voorhoofd streek. En ik meen mij zelfs flauw te herinneren, dat er inderdaad toen een onderzoek heeft plaats gehad. Zonder resultaat evenwel.

— Welnu dan? riep Brand uit. Denk jij dan alleen met mij iets te zullen ontdekken wat de bemanning van een goed uitgerust schip niet eens heeft kunnen vinden?

— Misschien wel, zei Raffles laconiek. In ieder geval zullen wij de tocht ondernemen.

Brand haalde ongezien de schouders op.

Hij begreep heel goed, dat als zijn vriend zich iets in het hoofd had gezet, het volkomen nutteloos zou zijn hem tot andere gedachten te brengen.

Raffles klapte de atlas dicht, klopte Brand vriendschappelijk op de schouder en zei:

— Laat ons nu maar eerst eens gaan eten, al is het nog wat vroeg, *amice*. Je zult wel evenveel trek hebben als ik.

— Ik kan je verzekeren, dat ik het niet lang meer zou hebben kunnen uithouden, verklaarde Brand lachend.

De beide vrienden wilden juist de kamer verlaten, toen Gaston binnen trad met de avondbladen.

Raffles gaf de oude kamerbediende enige aanwijzingen in verband met het middagmaal en sloeg daarna het nummer van de « Daily Express » open, hetwelk hij in de hand hield.

— Is er al iets gevonden? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Nog niets, antwoordde Raffles glimlachend. Baxter, Sullivan en Ann

Brunt tasten allen in het duister.

Raffles las verder, en Brand zag hoe het gelaat van zijn vriend ineens betrok en een strakke uitdrukking aannam.

— Toch geen kink in de kabel? fluisterde de jonge man.

— Voor ons niet, antwoordde Raffles, maar voor de oude Lord Montgomery. Hij is ziek geworden.

— Welnu, dat behoeft toch nog niet dadelijk gevaarlijk te zijn? riep Brand verbaasd uit. Hij is toch niet zo oud.

— Neen, dat is hij zeker niet, maar toch hoop ik van harte, dat de oude heer gauw van deze zogenaamde lichte ongesteldheid geneest.

— Maar van welke aard is die ziekte dan?

— Zijn klachten zijn gelijk aan de mijne van gisteren, *amice*.

Brand slaakte een kreet van verbazing en wilde zijn vriend juist iets vragen, toen deze op zijn beurt een lichte uitroep van verwondering liet horen.

— Dat had ik ook wel kunnen verwachten, riep hij uit.

— Wat is er nu weer? vroeg Brand. Lees je daar de advertenties?

— Ja, Hier, kom lees zelf maar.

Raffles gaf Brand het blad over en wees met de vinger naar een grote advertentie.

De jonge man las het volgende:

« Lord Montgomery is gister nacht het slachtoffer geweest van een even schrandere als brutale inbraak. Hij betreurt het gestolen geld, noch de juwelen, maar hij verzoekt de dieven dringend hem een zeker document terug te geven, hetwelk voor hen van generlei waarde is, maar dat voor hem de enige herinnering betekent aan zijn geliefde te vroeg gestorven zoon, die op tragische wijze om het leven kwam bij een schipbreuk. De daders kunnen dit stuk zonder enig gevaar voor zich zelf anoniem aan mijn adres zenden en zullen daardoor zeker zijn van de eeuwige dankbaarheid van ondergetekende.

GRAAF VAN MONTGOMERY. »

Het gezicht van de jongeman was bleek geworden, terwijl hij deze advertentie met gedempte stem overlas.

— Die arme, arme vader, zei hij zacht,

terwijl hij zijn ogen vochtig voelde worden.

— Ja, wel een beklagenswaardige vader, zei Raffles. Kom Charles, wij mogen geen seconde verloren laten gaan om de graaf het voor hem zo kostbare stuk terug te zenden.

Haastig ging Raffles naar zijn schrijfmachine en typte vlug 't volgende briefje:

« Hooggeachte Mylord,

De mannen, die u gisternacht bezochten, zijn inbrekers, maar tevens gentlemen. Zij sturen u hierbij ingesloten het voor u zo waardevolle document terug.

Tevens geven zij u dringend de raad geen gebruik meer te maken van de enveloppen, die op uw schrijftafel staan; gooi ze weg, of verbrand ze, maar bewaar er een stuk of tien van. Zij kunnen te pas komen,

Houd goede moed. Wij zenden u hierbij het document, zoals wij het konden aanvullen. Wellicht is het de voorbode van een betere tijd.

Uw onvrijwillige gasten. »

Vol verbazing keek Brand, nadat hij het briefje gelezen had zijn vriend aan.

— Wat moet dat betekenen, Edward? vroeg hij. Waarom mag de graaf zijn enveloppen niet meer gebruiken?

— Omdat hij daar ziek van is geworden.

— Van die enveloppen? Hoe komt dat dan?

— Omdat hij ze dicht plakt na ze met de tong bevochtigd te hebben. Zoals trouwens iedereen doet die een enveloppe gebruikt; ik ook.

— Ik begrijp het nog steeds niet. Wat is er dan met die enveloppen?

— Niets anders dan dat de gom vergiftigd is.

HOOFDSTUK VI OP ONDERZOEK UIT

Brand verschoot van kleur en zei:

— Meen je werkelijk wat je daar zegt?

— Ik ben er van overtuigd, dat ik het bij het rechte eind heb. Ga eens mee, zei Raffles.

Hij bracht Brand naar de bibliotheek en nam de enveloppe uit het geheime vak.

— Zie je niets aan de gom? vroeg hij.

— Ik zou zeggen dat de gom iets donkerder is dan het papier.

— Precies. Dat is nu bij dergelijke zeer fijne enveloppen nooit het geval daar de gom dan is samengesteld uit zo goed als kleurloze stof. Maar deze hier is vermengd met een langzaam werkend vergift.

— Afschuwelijk, riep de jonge man uit.

— Ja, wel afschuwelijk. Het werk van een geraffineerd misdadiger, Charles.

— En wat gaan wij nu doen? vroeg deze terwijl hij zijn blikken vol spanning op zijn vriend gevestigd hield.

— Allereerst de moordenaar zoeken.

— Heb je enig idee wie het zijn kan?

— Ik ken hem zo goed als ik jou ken.

De jongeman keek Raffles enigszins ongelovig aan.

Raffles, die dat zag, zei:

— Kijk niet zo verwonderd. Ik gebruik mijn hersens en die zeggen mij dat die moordaanslag alleen gepleegd kan zijn door een man die bij de dood van de oude graaf groot belang heeft. Ken jij veel van die lieden?

— Ik ken er maar één, riep Brand opgewonden: Rupert Farquhar.

— Juist, bevestigde Raffles. Iemand die de oude graaf eenvoudig wilde bestelen, zou hem natuurlijk niet langzaam van het leven beroven.

— Maar dan moeten wij die eilending onmiddellijk onschadelijk maken.

— Laat hem voorlopig maar begaan zei Raffles. De oude graaf zal uit de woorden van mijn briefje wel begrijpen, dat hij zich aan groot gevaar blootstelt als hij mijn raad in de wind slaat.

— Maar wacht eens, zo viel Raffles zich zelf in de rede. Hij deed het vel papier opnieuw in de schrijfmachine en voegde het volgende postscriptum aan zijn brief toe:

« Spreek in uw eigen belang, met geen woord tegen uw neef over hetgeen ik hier boven van de enveloppen zel. Over enkele dagen zult gij meer van mij horen.

DE GROTE ONBEKEENDE. »

— Zie zo, zel hij, terwijl hij de brief opvouwde en deze met het document in een witte enveloppe sloot, die geen enkel biezonder kenmerk had en zoals hier in Londen miljoenen gebruikt worden.

Het adres werd erop getypt en vervolgens stak Raffles de brief in zijn zak.

— Heb je postzegels? vroeg Brand.

— Niet nodig. Ik zal het zelf afgeven.

— Als lord William Aberdeen?

— Neen, als een detective. Maar laat ons nu in 's hemelsnaam eerst wat eten, want ik rammel.

De beide vrienden bewezen het maal alle eer en begaven zich daarop naar de slaapkamer van Raffles, waar deze zich snel maar met de grootste zorgvuldigheid begon te vermommen.

— Zoek intussen eens in mijn schrijftafel naar de nodige legitimatiekaarten en insignes, Charles, zo richtte hij zich tot de jongeman.

Toen hij ten slotte voor de spiegel stond om zijn uiterlijk nog voor de laatste maal te inspecteren, wendde hij zich plotseling om en vroeg aan Brand, die hem een lederen omslag met papieren had overhandigd:

— Herinner ik het mij goed, dat Rupert Farquhar ook in Australië is geweest?

— Ja, daar heeft zijn vader jaren lang met hem gewoond.

— Mooi, laat ik dat onthouden, zel Raffles. En nu maak ik dat ik wegkom.

— Moet ik hier op je wachten? vroeg Brand.

— Doe dat maar, want ik denk over een uur of zo terug te zijn.

— Tot ziens dan.

— Tot ziens.

Raffles verliet het huis door de kleine deur in het park, zoals hij placht te doen, wanneer hij niet wilde, dat zijn gangen nagegaan werden en bevond zich spoedig in de Regentstreet voor het huis van Lord Elsket Montgomery.

— Is je meester thuis? vroeg Raffles nadat hij de butler, die de deur geopend had, zijn polittiepenning had laten zien.

— Neen, mijnheer. Hij is zoeven de deur uitgegaan.

— De bedienden allen thuis? ging Raffles voort.

— Allen mijnheer. Maar gij zult toch niet vermoeden... stamelde de butler.

— Maak je niet bezorgd, mijn goede man, stelde de gewaande detective hem gerust. Maar ik moet hen allen even ondervragen. Routinewerk. Het zal geen vijf minuten duren.

— Wees dan zo goed, mij naar het bediendenvertrek te volgen, zel de butler, thans gerustgesteld.

— Wie van jullie, aldus sprak Raffles de bedienden aan, heeft onlangs een pak enveloppen aangenomen uit de hand van een drukkersbediende?

Een jonge bediende met rossig haar en niet al te snigger uiterlijk trad naar voren, en zel:

— Ik, mijnheer.

— Mooi. Denk nu goed na. Is de bediende van de drukker die deze enveloppen bezorgde hier slechts éénmaal geweest?

— Neen, mijnheer. Tweemaal.

— Was het de tweede keer dezelfde man als de eerste maal?

— Neen mijnheer, maar hij kwam wel van dezelfde drukkerij.

— En wat was zijn hoedschap?

— Hij moest de enveloppen mee terug hebben, omdat er nog iets aan veranderd moest worden, zoals hij zel.

— Goed, zel Raffles. Hoe heet de drukker?

— Johnson, Strand, 82, mijnheer.

Raffles noteerde het adres en vervolgde:

— Verliep er geruime tijd tussen de komst van de eerste en de tweede bediende?

— Hoogstens een half uur, mijnheer.

— Dank je vriend, dat is alles zel

Raffles, terwijl hij de bediende op de schouder klopte, die blij was, dat hij er zo afkwam.

Raffles stak zijn notitieboekje in zijn zak en haalde daarop de brief met het document uit zijn binnenzak.

Hij gaf de brief de butler in handen en zei:

— Geef deze missieve aan uw meester en zeg hem:

Een detective van Scotland Yard heeft deze brief voor u afgegeven. Niets meer.

Het volgende ogenblik had Raffles het huis verlaten.

Hij riep een taxi aan en liet zich naar de drukkerij van Johnson aan het Strand brengen.

Het vertonen van zijn politiepenning verschaftte hem direct toegang tot het kantoor van de bedrijfsleider.

Opnieuw haalde Raffles de enveloppe uit zijn zak en hield deze de chef onder de neus.

— Kent gij deze enveloppe? vroeg hij.

— Ja zeker, luidde het antwoord. Van deze kwaliteit hebben wij een paar honderd stuks enkele dagen geleden bij Lord Montgomery afgeleverd.

— Is de looper er meer dan eenmaal mee aan het huis van uw cliënt geweest?

— Wel neen, mijnheer, waarom zou hij? vroeg de chef verbaasd. De butler of een der bedienden heeft ze aangenomen en daarmee uit.

— Aan de enveloppen behoefde dus niets meer veranderd te worden?

De chef keek de vrager stom verwonderd aan.

— Al ons werk is dadelijk goed, zei hij verontwaardigd. Onze drukkerij is de beste van de stad.

— Daar ben ik van overtuigd, hernam Raffles onverschillig. Nu nog een vraag: Hebt gij de neef van Lord Montgomery ook onder uw klanten?

— Mijnheer Rupert Farquhar? Ja, mijnheer, hij heeft pas kaartjes bij ons laten drukken. Juist toen wij bezig waren met de enveloppen van zijn oom.

— Wel? vroeg Brand nieuwsgierig, toen Raffles thuis kwam.

— Er valt niet meer aan te twijfelen, Charles, Rupert Farquhar is de dader. Zijn oom leeft hem zeker te lang naar zijn zin. Maar laat hij oppassen; John Raffles en Charles Brand zullen hem een spaak in het wiel steken.

HOOFDSTUK VII

OP WEG NAAR HET EILAND NIEUW-AMSTERDAM

De beide vrienden, die de vorige avond vroeg waren gaan slapen, waren de dag, volgende op deze gebeurtenissen bij het krieken van de ochtend reeds uit de veren.

Het was zelfs nog bijna geheel donker, toen zij, ieder een groot pak over de schouder dragende, en uitgeleide gedaan door Gaston, die ondanks het verbod van zijn meester, toch vroeg was opgestaan, het terras betraden dat naar het park leidde.

Direct richtten zij hun schreden naar een open plek achter in het park, dat door hoge bomen omringd was.

Midden op deze kleine vlakke stond de

fles enige maanden geleden had gebouwd en wier wonderbaarlijke snelheid haar met recht de naam van de « Duivel der Lucht » deed dragen.

Dichtbij de machine stond Henderson, de chauffeur, die een groot deel van zijn nachtrust had opgeofferd, om de machine in gedeelten van uit de geheime werkplaats naar het park over te brengen.

— Is alles in orde, James? vroeg Raffles op zachte toon.

— Ik geloof niet dat er iets vergeten is, mylord, antwoordde de chauffeur. De cylinders zijn geladen volgens uw aanwijzingen. De levensmiddelen bevinden zich onder de zitbanken, de dekens en

de verrekijkers en andere instrumenten.

— Fijn. Wij hebben zelf de wapens medegebracht en nog enige andere noodzakelijke dingen, zei Raffles.

Aller werd aan boord van de vlieg-machine geladen en weldra stapten Raffles en Brand in de cabine van merkwaardige vormgeving, teneinde hun reis te aanvaarden.

Raffles en Brand drukten de chauffeur, die met een bleek gelaat naast de machine stond, de hand en daarop haalde de Grote Onbekende, die aan de stuurknuppel had plaats genomen, een hefboom over, waardoor de bladen van de horizontale schroef, die zich aan de machine bevond, zich ontvouwd en met ongehoorde snelheid begonnen te draaien en de « Duivel der Lucht » eerst langzaam en vervolgens hoe langer hoe sneller in een bijna rechte lijn van de grond ophieven.

Deze « Duivel der Lucht », volkomen verschillend van de vroegere verloren gegane machine van dezelfde naam, was een gewrocht van de Grote Onbekende en van een makelij als nog nooit was toegepast. Alle nieuwigheden van Meteors, Vampires, Skyblazes, Thunderjets, van Amerikaanse B 36's en B 29's en Canadese Sabres waren er in verwerkt, terwijl de opvouwbare wentelwiel afgekeken van de modernste helicopters, een creatie was van Raffles zelf, waarop hij niet weinig trots was. Wanneer de plaatsruimte het toeliet, zou deze vertelling met een lang hoofdstuk kunnen worden uitgebreid, waarin uur na uur de gedragingen en gewaarwordingen van de luchtreizigers minutieus zouden zijn opgetekend. Maar aangezien de trouwe lezers de door Charles Brand geboekte laatste avonturen van de Grote Onbekende voor het grootste deel kennen, is het beter niet in mogelijke herhalingen te vervallen en zal een chronologische opsomming der feiten wel volstaan.

Het logboek luidde:

Binnen enkele seconden bevond de vliegmachine zich op zes honderd meter boven de aarde.

Op dat ogenblik kwam de zon even boven de kim te voorschijn.

Raffles haalde een tweede hefboom over, en aanstonds begon de voorste schroef snel rond te wentelen.

Naarmate deze sneller draaide, begon de horizontale schroef in snelheid af te nemen en spoedig schoot de vlieg-machine in verbijsterende vaart schuin het luchtruim in.

Binnen een paar minuten bevond zij zich op een hoogte van duizend meters en zweefde zij boven de buitenwijken van Londen.

4.10 Buitenwijken Londen.

4.25 Het Kanaal.

4.45 Normandië.

5.— Parijs.

7.— Marseille.

9.— Afgelost voor Ch. Br. de tweede piloot en navigator. Ontbijt: een uur gerust.

11.— Westkust Italië.

12.10 Zuidpunt Sardinië.

Windrichting Zuid Oost. Een weinig grondnevel. Bijsturen en gas terugnemen wegens geringe drift.

13.40 Middellandse Zee.

14.25 Barca.

16.30 Caïro.

17.30 Oase van Sinah in zicht.

17.35 Landing op hoogvlakte in de woestijn. Gymnastische oefeningen om stijfheid uit de leden te verdrijven. Maaltijd. Half uur rust. Revisie machine. Alles wel.

18.30 Stofwolk, veroorzaakt door troep bereiden Berbes.

18.35 Koers Zuid-Zuidoost ten Zuiden.

18.35 Start.

Snelheid 1100 K.M.

19.35 Nijl - Assuan.

20.— Avondschemering.

20.30 Afgelost door tweede piloot. Rust tot 23.45.

Middernacht: Gebergte Eritrea. Oost van Kassala. Rode Zee in zicht. Tweede piloot afgelost voor nachtrust.

1.30 Adua Asab.

1.45 Zeila en Golf van Aden.

3.30 Aden en Straat van Babelmandeb.

4.30 Zonsopgang Somaliland.

5.— Makdeschl

5.05 Indische Oceaan in zicht.

5.20 Ontbijt. Koers voor tweede piloot:

Zuid Oost ten Zuiden. Rust.

6.— Aan de Oostelijke Kim: Omaranten.

7.30 Westelijk: Comoren.

8.15 Madagascar.

9.30 Mascarenen in zicht.

9.— Landing op een der kleine onbewoonde eilanden van de groep; aanvulling drinkwater voor grote sprong over Indische Oceaan, regelrecht naar Nieuw-

Amsterdam.

Start 10.30.

20.— Land in zicht.

20.10 Toebereidselen voor landing.

20.20 Schemering.

20.27 Donker.

20.30 Veilig geland op hoogvlakte bij de rotsachtige kust. Geen minuut te vroeg wegens duisternis.

Geen averij.

HOOEDSTUK VIII

VERWIKKELINGEN

De maan was nog niet op en het was te donker om de machine na te zien.

Bijna op de tast haalden Raffles en Brand enige dekens, het primus kooktoestel en wat levensmiddelen van boord, en gebruikten een stevige maaltijd.

Daarna marcheerden zij enige tijd op en neer en vlijden zich daarna op het zand uit, beschut door de vleugels van hun trouwe machine.

De nacht verliep ongestoord en toen zij wakker werden stond de zon reeds hoog aan de hemel.

— Eerst even de machine nazien en laat ons dan onmiddellijk ons onderzoek beginnen, zei Raffles.

— Hoe denk je dat te doen?

— Wel, wij zullen gebruik maken van onze vliegmachine.

Toen Brand zijn vriend vragend aankeek, vervolgde deze:

— Wij zullen op geringe hoogte een dozijn keren om het eiland, dat zeer klein is, heenvliegen. Wanneer het bewoond is door eventuele schipbreukelingen, moeten zij ons stellig zien en naar de plaats snellen, waar wij landen.

— Dat is goed bedacht, riep Brand uit.

De beide vrienden stapten in de machine, die spoedig als een pijl de lucht in schoot.

Toen een hoogte van omstreeks drie honderd meter was bereikt, vloog Raffles een aantal malen om het eiland, dat inderdaad zeer klein was, en op die hoogte geheel te overzien.

Het was dor en kaal en plantengroei viel er bijna niet te bespeuren, op enige kleine bosjes kreupelhout na.

Na bijna een uur in de lucht te zijn gebleven, daalde de « Duivel der Lucht » weer op de strook zand bij de kust.

Een half uur wachtten de vrienden vol spanning in een diep zwijgen verzonken.

Maar niets kwam opdagen.

De stilte werd alleen verbroken door het krassen van ontelbare zee-arenden, die blijkbaar vertoerd waren over de komst dezer indringers die evenals zij het luchtruim tot hun gebied hadden verklaard.

Eindelijk zei Raffles op ernstige toon:

— Ik vrees dat onze tocht tevergeefs is geweest, amico. Dit eiland schijnt inderdaad totaal onbewoond te zijn.

Het gelaat van de Grote Onbekende vertoonde, misschien voor het eerst sedert jaren, een trek van teleurstelling en moedeloosheid.

Maar plotseling verhelderde zijn gelaat.

— Ik heb het, Charles. Wij moeten hier vandaan.

— Waar gaan wij dan heen?

— Naar het eiland St. Paul.

— Is dat ver? vroeg Brand die zeker in de verbeelding was dat dat eiland zich evenals de Sint Pauls Cathedral te Londen bevond.

— Om zo te zeggen naast de deur, antwoordde Raffles opgewekt. Het is een klein eiland ten zuiden van Nieuw-Am-

sterdam en daardoor gescheiden door een zee-arm, die nauwelijks tien kilometer breed is. Dat is voor ons dus een peuleschilletje.

— En waarom wil je daar heen?

— Omdat St. Paul veel vruchtbaarder is dan Nieuw-Amsterdam. Dat zullen de eventuele schipbreukelingen ook wel weten hebben en hun eerste pogingen zullen dus gericht zijn geweest op het bereiken van dat eiland. Waarschijnlijk zijn zij de zee-arm met een goed gebouwd vlot overgestoken. Kom, niet lang getrouzeld, maar op weg.

De beide vrienden begaven zich weer aan boord van de vlieg-machine, stegen op en waren binnen enkele minuten over de zee-arm gevlogen, die de beide eilanden van elkander scheidde.

Inderdaad was het duidelijk te zien, dat het eiland St. Paul voor schipbreukelingen verre te verkiezen was boven Nieuw-Amsterdam. Het had een weelderige plantengroei, verscheidene heuvels, waarop enige heldere beekjes ontsprongen en lommerrijke dalen.

Toen zij zich op ongeveer honderd meter van de kust bevonden, riep Brand plotseling:

— Dààr! Dààr! Een hut!

— Ja, waarachtig, riep Raffles uit, terwijl zijn hart sneller begon te kloppen. Een kleine planken hut. Gelukkig. Onze reis zal dus niet tevergeefs zijn geweest.

Hoe bitter zouden de beide vrienden teleurgesteld worden.

Toen zij op een tamelijk grote, met schamel prairiegras begroeide vlakke landden en naar de hut snelden, vonden zij deze verlaten.

Alles wees er op, dat de bewoners dit schamel huisje niet sedert enige uren, of zelfs een week, maar al jaren geleden hadden verlaten.

Het dak vertoonde tal van gaten, waardoor het hemelwater, dat in deze luchtstroken weken achtereen kan vallen, ongehinderd had kunnen binnendringen.

De meubelen waren gebroken, en half vernield door insecten.

De ruw getimmerde kasten waren vermolmd en hier en daar lagen nog stinkende beschimmelde etensresten.

In een hoek lag een gebroken geweer en een spade waarvan het blad geheel verroest was.

Raffles liet zich moedeloos op een wrakke bank vallen en verborg het gezicht in de handen.

— Te laat, zei hij op doffe toon. Zij zijn verdwenen, misschien wel dood.

— Kunnen zij niet door een of ander schip zijn afgehaald? vroeg Brand.

— Ik zeg je nogmaals, dat dit bijna tot de onmogelijkheden behoort. Geen enkel schip volgt deze route of het moet met opzet deze eilanden opzoeken.

Plotseling slaakte Brand, die het vertrek doorzocht had, een luide kreet. Hij had met de voet tegen een steen geschopt, die naast de haard lag, waardoor enige bladen papier zichtbaar waren geworden.

Snel wierp hij de steen geheel terzijde en raapte de papieren op, die hij voor Raffles neerlegde.

Deze verdiepte zich direct in de inhoud.

— Wat is het? vroeg Brand, wiens nieuwsgierigheid ten zeerste geprikkeld was.

— Het is het dagboek van een veertienjarige knaap, zei Raffles.

— Van een knaap? riep Brand verbaasd uit. Hoe is zijn naam?

— Edward Montgomery.

— Welk een samenloop van omstandigheden, fluisterde Brand, geheel onder de indruk van de wonderlijke vondst. De baby is dus zestien jaren geleden bij de schipbreuk gered. Staat dat in het dagboek?

— Ja, Charles. Dat alles staat hier in. Het is zeer lang en wij zullen het, samen oppervlakkig doornemen, om het later op ons gemak te bestuderen. De kleine Montgomery en een oude stuurman, een zekere Jack Hooper, zijn zoals blijkt, de enigen geweest, die bij de schipbreuk niet om het leven zijn gekomen. Die Hooper moet een brave kerel geweest zijn. Hij viel tegelijk met het kleine kind in zee, en wist zich zelf en het wicht boven water te houden en op een omgeslagen sloep te klimmen. Drie dagen lang hebben zij zo zonder eten of drinken rondgedreven en reeds had de oude zee-

bonk Gode zijn ziel bevolen, toen de sloep door een nieuwe, maar gelukkig minder hevige storm, op de kust van Nieuw-Amsterdam werd geworpen. Tot het geluk der beide schipbreukelingen, drevén met diezelfde storm nog verscheidene vaten en kisten en wrakhout van de « King Charles » aan, ook veel lijken, waaronder dat van Philip Montgomery. Zijn papieren, die hij in een lederen tas op de borst had gedragen, waren nog gaaf.

Van dat ogenblik af werd de geschiedenis bijna eentonig. De oude stuurman begreep dat hij alles moest doen om het wicht, dat toen anderhalf jaar was, in het leven te houden. Onder de aangespoelde kisten, waren er enkele met wapens en kruut bij en zo kon hij althans in de behoefte aan voedsel voorzien. Daar hij echter wist dat het eiland St. Paul op enige afstand lag en veel beter geschikt was om er op de toevallige voorbijkomst van een schip te wachten, zo vervaardigde hij na verloop van enige tijd van het aangespoelde wrakhout een vlot, wachtte een gunstige wind af en stak met de kleine Edward, die intussen vijf jaar was geworden, de zeearm over. De brave kerel leerde de knaap alles wat hij zelf kende; veel was het niet, maar zo leerde de knaap althans lezen en schrijven en een weinig rekenen. Maar hij werd een voortreffelijk schutter en was ongelooflijk handig.

Ruim een jaar na hun aankomst op St. Paul kwam er een schip in zicht. Hooper schijnt over de aard van dat schip in het onzekere te hebben verkeerd. Het hield recht op het eiland aan en het zag er uit als een plezierjacht. Zij gaven natuurlijk noodseinen, maar dat bleek volstrekt niet nodig te zijn, want het schip hield recht op het eiland aan.

— Dat is heel merkwaardig, mompelde Brand.

— Misschien minder merkwaardig dan je denkt, amice, zei Raffles, terwijl hij zijn vriend met een zonderlinge blik aankweek. Ik weet niet hoe het komt, maar ik ruik hier een allerlaagst komplot. Dat plezierjacht, dat schijnbaar bij toeval recht op het eiland St. Paul afkwam, en

daar de enige erfgenaam van William Montgomery gaat afhaken..., neen, dat lijkt mij niet erg plausibel.

— Wie zou de kapitein van dat schip geweest zijn? vroeg Brand, terwijl hij zijn vriend verwonderd aankweek.

— Wel, misschien iemand, die Rupert Farquhar heet.

— Maar gaan je vermoedens nu niet wat al te ver! riep Brand uit. Hoe zou die hebben moeten weten, dat de knaap zich juist daar bevond?

— Wacht eens even. Hij kan het niet zeker geweten hebben, maar er toch een vaag vermoeden van hebben gehad, Redeneer zelf maar eens. Philip Montgomery was door vijanden verstoten, dat was waar, maar niemand kon beweren, dat hij nooit meer in genade zou worden aangenomen. Nu was deze Philip de enige man, die stond tussen het grote fortuin van de oude graaf Montgomery en diens verre neef Rupert Farquhar.

— Ongetwijfeld; meende Brand.

— Welnu, dan spreekt het volgens mij vanzelf, dat die Farquhar de lotgevallen van Philip Montgomery nauwkeurig heeft gevolgd en zich van alles op de hoogte heeft gesteld, wat dit struikelblok op de weg naar rijkdom en titel wedervoer. Hij heeft dus geweten, dat Philip Montgomery met de « King Charles » naar Engeland ging, vergezeld van zijn kind. Wie kan zeggen, of hij zelfs geen handlangers aan boord van dat schip heeft gehad? Hij heeft verder geweten dat de « King Charles » vergaan is op die en die hoogte. Hij heeft een half jaar gewacht en toen in Engeland de mening heerste, dat het schip met man en muis vergaan was, heeft hij het als een zekerheid aangenomen, dat Philip Montgomery hem althans niet meer in de weg zou staan. Maar nu bleef het kind nog over. Wist hij even zeker, dat ook dit kind om het leven was gekomen? Neen, daaromtrent viel niets met zekerheid te zeggen. Nieuw-Amsterdam lag in de buurt van de schipbreuk en 't was dus niet onmogelijk dat enige overlevenden, en onder hen misschien de erfgenaam van de miljoenen, zich op dat eiland in veiligheid hadden weten te brengen. Is die redenering logisch?

— Ik geloof niet, dat ik er een speld tussen zou kunnen krijgen, antwoordde Brand.

— Welnu, dan volgt daaruit, dat Farquhar zich geen ogenblik gerust kon voelen alvorens hij zekerheid had, dat het kind bij de schipbreuk om het leven was gekomen.

Hij rustte een jacht uit, bemand met door hem gekozen assistenten, liefst zo weinig mogelijk koppen, teneinde van zijn geslacht zo weinig mogelijk te laten uitsterven. De rest kon je wel raden.

— Maar dan — dan heeft hij het kind verdonkeremaand, of misschien gedood, riep Brand verschrikt uit.

— Ik weet niet of hij aanstonds tot dat uiterste is overgegaan, zei Raffles op zachte toon. Vergeet niet, dat de oude stuurman er toch ook nog altijd was. Deze kende de ware afkomst van de knaap. Maar hoe het zij, wij hebben hier afgedaan en behoeven hier thans niet langer te blijven.

— Maar staat er in dat dagboek niet vermeld, naar welke plaats het schip be-

stemd was, dat hen kwam afhalen?

— Hij noemt alleen de naam van het fregat, het heette de « Zuidster »

— De « Zuidster » zeg je? vroeg Brand opgewonden, terwijl hij zich met de palm van de hand voor het voorhoofd sloeg. Maar van dat schip heb ik enige maanden geleden iets gelezen.

— Is het waarachtig? riep Raffles uit, terwijl hij zijn vriend bij de arm greep. Tracht het je om godswil te herinneren, want het kan van het grootste belang zijn.

Brand dacht ingespannen na en riep na een poos uit:

— Nu weet ik het. Het schip werd in de haven van Sidney vastgemaakt.

— Aha, riep Raffles triomfantelijk uit. Dan zal dat natuurlijk ook de thuishaven geweest zijn. Vooruit, Charles.

— Waar gaan wij heen? riep Brand uit, die zelf werd aangestoken door de opgewondenheid van zijn vriend.

— Waar wij heen gaan? Naar Sidney natuurlijk. Kom, op weg naar Australië.

HOOFDSTUK IX

GRAAF EDWARD MONTGOMERY

Na vlug wat gegeten te hebben, gingen de beide vrienden weer aan boord van hun vliegmaschine, nadat zij alle delen van het mechanisme aan een onderzoek hadden onderworpen.

Hier en daar moest een spandraad vernieuwd en een moer wat vaster aangedraaid worden, maar dat was dan ook alles.

De « Duivel der Lucht » had zich zijn meester waardig betoond.

Voor zij in de cockpit klommen vroeg Brand:

— Ik zou wel eens willen weten, hoe ver de afstand van hier tot Sidney bedraagt.

— Acht duizend kilometer in rechte lijn, antwoordde Raffles, zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken.

— Goeie genade, riep Brand uit. Maar

dat is...

— Dat is ongetwijfeld geen kleinigheid, viel Raffles hem kalm in de rede. Maar wees gerust, wij zullen de weg in tweeën snijden. Van hier tot Kaap Leeuwin, dat is de uiterste westelijke kaap van Australië, bedraagt de afstand vier duizend kilometer. Die kunnen wij dus in ongeveer twaalf uren hebben afgelegd. Dan zullen wij wat rusten en de volgende dag onze reis voortzetten.

Brand antwoordde niet; hij begreep dat iedere tegenwerping nutteloos zou zijn en in deze omstandigheden ook volstrekt geen reden van bestaan had.

Om tien uur in de ochtend werd de lange reis aanvaard.

Hoewel de snelheid thans niet tot het uiterste werd opgedreven, legde de « Duivel der Lucht » toch gemiddeld vijf

honderd kilometer per uur af.

Beurtelings sliepen en stuurden de beide vrienden.

Niettemin waren zij beiden zeer vermoeid, toen zij juist twaalf uren na hun vertrek het Australisch voorgebergte, Kaap Leeuwin, als een donkere massa aan de horizon zagen opdagen.

Daar de nachten in deze zuidelijke streken buitengewoon helder zijn, kostte het Raffles weinig moeite, een goede landingsplaats voor zijn machine te vinden in het midden van een uitgestrekte hoogvlakte, die zich omstreeks duizend meter boven het oppervlak der zee bevond.

De beide vrienden aten haastig, wikkelden zich in hun dekens en waren spoedig aan de voet van een groot rotsblok in een diepe en ongestoorde slaap verzonken, die bijna tien uren onafgebroken voortduurde.

Toen zij wakker werden, stond de zon reeds hoog aan de hemel.

Brand moest zich enige tijd bedenken, alvorens hij zich een goede voorstelling had gemaakt van zijn positie.

Het kwam hem als een droom voor, dat zij bijna de helft van de omtrek der aarde in zulk een korte tijd hadden afgelegd.

Toch was een blik op het omringende landschap voor hem voldoende, om te beseffen, in welk werelddeel hij zich bevond.

De hoogvlakte, waar zij geland waren, vertoonde een weelderige plantengroei, maar heinde en ver was geen spoor van leven te ontdekken.

Toen Brand zich echter naar de rand van het plateau begaf, teneinde zich te wassen in een heldere beek, die hij daar bespeurde, kon hij de westelijke kust van Australië tientallen mijlen ver overzien.

En toen bleek het hem al dra, dat zij zich in een allesbehalve verlaten streek bevonden, want hij kon van zijn verheven standpunt talloze dorpen en kleine steden aan de zeekust zien liggen.

Hij deelde zijn bevinding aan Raffles mede, die bezig was voor het ontbijt te zorgen.

— Dat is volstrekt niet zo verwonder-

lijk, amice, zei Raffles glimlachend. Het spreekt vanzelf dat in een betrekkelijk jong land de steden het eerst aan de kust ontstaan.

— Maar zou men ons hier dan niet kunnen overvallen?

— Dat is al zeer onwaarschijnlijk. Wat zou men in 's hemelsnaam op deze hoogvlakte komen uitvoeren? Maar toch zullen wij er goed aan doen, zo gauw mogelijk te verdwijnen. Ik wil zo spoedig mogelijk naar Londen terugkeren. Ik vertrouw die Farquhar geen steek. Wie weet, welke nieuwe plannen hij gesmeed heeft, nu hij zijn opzet met die vergiftigde enveloppen, dank zij mijn waarschuwing, heeft zien falen.

— Denk je dadelijk naar Sidney door te vliegen?

— Ongetwijfeld. Hoe eerder wij daar zijn, hoe beter.

— En de machine?

— Ik zal ons toestel natuurlijk tot het uiterste aan het oog en aan de nieuwsgierigheid van de bewoners zien te onttrekken. Waarschijnlijk zullen wij in de nacht kunnen landen en kan ik de machine ergens in een loods onder dak brengen.

— Hoe ver bedraagt de afstand van hier tot Sidney?

— In rechte lijn 3200 kilometer.

— Dat zou dus ongeveer acht uur vliegen zijn.

— Juist. Wij zullen tegen twee uur vertrekken en als alles goed gaat, hoop ik om tien uur vanavond in de voornaamste Australische havenplaats te zijn aangekomen. Het is waar, dat ik dan genooddaakt ben dwars over de Grote Australische Bocht te vliegen, en wel op haar breedste gedeelte, dat juist duizend kilometer meet, maar het gaat niet anders. Tenminste, als wij geen kostbare tijd willen verliezen.

De beide vrienden besteedden de uren die hun nog voor hun vertrek overbleven, aan een grondige revisie van de machine en het herstellen van enige onderdelen.

De watervoorraad werd nogmaals aangevuld en nadat de beide vrienden deze keer een warme maaltijd hadden genuttigd, stegen zij weer in, om het laat-

ste gedeelte van hun reis aan te vangen.

Even later steeg het toestel de diepblauwe lucht in en nu ging het op een hoogte van ruim twee duizend meter in costelijke richting.

Om half drie werd Kaap Paisli bereikt, het westelijkste punt van de Grote Australische Bocht.

Bijna drie uren lang vloog de « Duivel der Lucht » boven de zee.

Om vijf uur bereikten zij de Spencer Golf, die diep in de zuidkust van Australië doordringt en zetten de tocht boven Nieuw Zuid-Wales voort.

Omstreeks negen uur in de avond, toen de dag was overgegaan in die wonderlijke schemering der keerkringen, die noch nacht, noch dag is, bevond de vliegmaschine zich boven de spoorweg van Melbourne naar Sidney.

Raffles liet nu de machine dalen tot op een hoogte van omstreeks vijf honderd meter.

Aan de gezichtseinder vertoonde zich een rossige gloed; dat was Sidney.

Onder hen strekte zich een spaarzaam begroeide vlakte uit, waar hij meende te kunnen landen. De vliegmaschine daalde en streek even later zacht en veilig neer.

Op enige afstand bevonden zich enkele schuren en ook een paar bouwseis, die eigenlijk niets anders waren dan daken op palen, zonder muren, maar die in het regenseizoen een schuilplaats boden voor de ontelbare kudden schapen. Het was hier stil en verlaten en zonder zich om iets te bekommeren brachten de luchtreizigers hier hun toestel onder dak.

Opeens werd de stilte verscheurd door een scherp gefluit. Omkijkend zagen de beide vrienden een lange slang van verlichte spoorwegrijtuigen in de verte naderen. Tegelijkertijd kwam een dansend licht nader, dat een stormlantaarn bleek te zijn, vastgehouden door een schapenfokker, een echte Australische boer, als het ware weggelopen uit een geflustreerde avonturenroman.

Veel woorden waren er niet nodig om de man op de hoogte te brengen van hetgeen de luchtreizigers zo even hadden gedaan.

Hij luisterde zwijgend en scheen zich over niets te verwonderen.

— Luister eens goed, waarde vriend, zei Raffles ten slotte. Wij zijn hier in Australië en men kan nog steeds nooit te voorzichtig zijn. Gij bewaart de machine voor mij, zorgt dat geen vreemde deling het toestel te zien krijgt, en geeft het in geen geval af, tenzij ik zelf of mijn vriend het komen vragen. Gij zult voor uw moeite goed beloond worden.

De boer knikte toestemmend en hield de lantaarn beurtelings dicht bij het gelaat van Brand en Raffles, teneinde hun gelaatstrekken goed in zijn geheugen te prenten.

— Dat is afgesproken, zei hij. En wanneer komt gij het toestel halen?

— Dat kan ik nog niet zeggen. Misschien reeds morgen, misschien pas over enige weken. Maar voor iedere dag dat gij het toestel bewaakt, betaal ik u tien pond sterling. Is dat voldoende?

Inplaats van rechtstreeks te antwoorden, wendde de boer zich met een olijk gelaat tot Brand en vroeg:

— Heeft mijnheer misschien ook zulk een vliegding in bewaring te geven tegen die prijs?

De beide vrienden vonden het een goede mop en men nam spoedig afscheid.

Zij sloegen de weg in naar het stadje, dat hen door de boer was aangewezen en bereikten juist bijtijds het station, om nog in de laatste trein van Melbourne naar Sidney te kunnen stappen.

Een kwartier later kwamen zij in de hoofdstad van Nieuw Zuid Wales aan.

Daar zij vermoed waren, begaven zij zich aanstonds naar een goed hotel en waren binnen enkele minuten in een verkwikkende slaap verzonken.

De volgende ochtend wenste Raffles zijn nasporingen onmiddellijk te beginnen.

Zodra zij ontbeten hadden, begaven zij zich naar het kantoor van de « White Star Line ».

Daar wist men hen echter niets mede te delen van een stuurman, die Jack Hooper heette en van een eiland in de Indische Oceaan gered zou zijn.

— Naar het stadhuis, riep Raffles kortaf, toen zij het kantoor van de maatschappij verlieten.

— Wat wil je daar doen? vroeg Brand verbaasd.

— Het bevolkingsregister opslaan.

Brand vroeg niet verder, daar hij wel begreep wat zijn vriend voornemens was.

Deze riep een auto aan en liet zich met zijn metgezel naar het stadhuis brengen.

Een der beambten van de Burgelijke Stand stond hem te woord.

— Woont hier iemand in de stad met de naam Rupert Farquhar? zo viel Raffles met de deur in huis.

De beambte raadpleegde zijn kaarten register en antwoordde na enige tijd zoeken:

— Rupert Farquhar heeft Sidney omstreeks zes maanden geleden verlaten, maar misschien kunt gij het wel doen met Peter Farquhar?

— Wie is dat? vroeg Raffles snel.

— Dat is de vader van Rupert.

Raffles en Brand wisselden een veelbetekenende blik.

Plotseling leek er een licht voor hen op te gaan.

Raffles wendde zich weer tot de beambte en vroeg:

— Weet gij ook iets van de verkoop van een plezierjacht de «Zuidster», dat hier enige maanden geleden geveild is?

De beambte dacht even na en zei toen:

— Als dat jacht het eigendom was van Peter Farquhar dan moest het wegens schulden verkocht worden.

— Ach zo, bromde Raffles het wordt nu hoe langer hoe lichter om ons heen.

Hij vroeg het adres van Peter Farquhar, noteerde dit, drukte de beambte tersluks een bankbiljet in de hand en stond even daarna met Brand weer op straat.

— Ik geloof, dat wij vorderingen maken, zei hij opgewekt. Ik had ook dadelijk moeten bedenken, dat die jonge Rupert, waarschijnlijk niet de kapitein van de «Zuidster» was, maar dat hij en iemand van zijn familie te zamen deze zaak op touw hadden gezet.

Hij trad met Brand een restaurant

binnen en had van de kelner spoedig vernomen, waar de straat gelegen was, waar het huis van Peter Farquhar zich bevond.

Het was een tamelijk afgelegen weg, geheel aan het uiteinde der stad, bij de haven.

Raffles wierp een blik op zijn polshorloge.

— Kom zel hij, wij zullen hier lunchen en dan dat huis eens gaan opnemen.

— Denk je dat de jonge graaf Edward daar ook is?

— Ik ben er zeker van.

— En Jack Hooper?

— Ik vermoed dat die arme kerel wel «bij ongeluk» over boord zal zijn geslagen, toen de «Zuidster» van St. Paul op weg was naar Sidney. Hij was een lastige getuige, moet je niet vergeten, die hoe eerder hoe beter uit de weg moest worden geruimd.

— Afschuwelijk.

— Ja, dat is het, maar mensen van het slag der Farquhars deinzen nu eenmaal voor geen misdaad terug, als het de bereiking van hun doel betreft. Een mensenleven heeft voor dergelijke lui geen waarde.

— Maar is het dan niet onvoorzichtig van de jonge Edward in het leven te laten?

— O, wacht maar, als met de grootvader van de knaap eenmaal afgerekend is, zal hij ook wel niet lang in het leven blijven.

— Maar dan is het hoog tijd dat wij een spaak in het wiel steken, riep Brand uit, terwijl zijn ogen van woede en verontwaardiging fonkelden.

— Vanavond nog, zei Raffles met vaste stem.

— Zo mag ik het horen, riep Brand uit...

— Ik zal niet eerder rusten voor wij de jongen veilig en wel tussen ons in hebben.

De kelner kwam hen bedienen en de beide vrienden gebruikten hun maaltijd in stilte daar zij beide in gedachten waren verzonken over hetgeen zij tot dusverre hadden beleefd en wat hun nog te wachten stond.

Nadat de koffie geserveerd was. lie-

ten zij een auto komen, en zich tot aan het begin van de straat rijden, waar zich het huis van Peter Farquhar bevond.

Daar stegen zij uit en gingen te voet verder.

Spoedig hadden zij het hen aangewezen huis bereikt.

Het was tamelijk laag van verdieping en aan drie zijden door een grote tuin omgeven.

Brand wierp een blik op het huis en zei fluisterend:

— Ik kan mij niet begrijpen, waarom de knaap niet vlucht. Dat moet toch zo'n heksentoer niet zijn.

— Maar waarom zou hij vluchten? Waarom zou hij achterdocht koesteren? vroeg Raffles. Ik vermoed eerder, dat die Peter Farquhar een zeer sluwe comediant is, en zich als een warm vriend van de jongen heeft voorgedaan.

Brand balde woedend de vuisten.

Raffles had intussen het huis van onderen tot boven opgenomen, en zij waren er juist voorbij gewandeld toen de deur geopend werd en er een man van reusachtige lichaamsbouw verscheen met lichtgrijzend haar, de kaken van een roofdier en diepliggende zwarte ogen, die als karbonkels fonkelden, van onder een paar borstelige wenkbrauwen.

Hij liep enigszins gebogen en had een zware eikenhouten stok in de rechterhand.

De linkerhand had hij om de schouder van een slanke, knappe jongeman van omstreeks vijftien of zestien jaar geslagen wiens bleek gelaat echter nog de getuigenis aflegde van de ontberingen,

die hij doorstaan had.

Snel staken Raffles en Brand naar de overkant van de straat over en keerden toen langzaam op hun schreden terug.

Vlak voor het hek troffen zij Peter Farquhar en Edward Montgomery, want zij waren het.

Een ogenblik dacht Raffles er over de knaap met geweld aan zijn geleider te ontrukken, maar hij bedacht bijtijds dat hij daardoor zijn eigen positie in groot gevaar zou brengen en het geheim van zijn snelle overtocht zou verraden.

Verder zou hij door zo te handelen, grote kans lopen, dat Farquhar, die zich aldus zijn slachtoffer en de miljoenen zou zien ontsnappen, de bewijzen zou vernietigen, welke de geboorte en de rechten van de knaap onweerlegbaar aantoonde.

Hij vergenoegde er zich daarom mede Farquhar en diens prooi, met Brand op enige afstand te volgen.

— Welk een houding. Welk een gratie, mompelde hij tot zijn vriend. Welk een adel, in al de gebaren en de démarche van die jongen. Zelfs een verblijf van twaalf jaren op een onbewoond eiland, alleen in gezelschap van een ruwe zeebonk, heeft die eigenschappen niet kunnen onderdrukken. Zijn afkomst verloochent zich niet.

Het duurde niet lang of Farquhar en de jonge graaf waren in het gewoel der menigte verdwenen.

Raffles en Brand keerden op hun schreden terug en onderwierpen het huis van de schurk aan een grondig onderzoek.

HOOFDSTUK X

DE ONTVOERING EN BEHOUDEN THUISKOMST

Op de avond van dezelfde dag, omstreeks kwart voor twaalf, bevonden Brand en Raffles zich weer in dezelfde straat.

Zij waren in de loop van de namiddag naar de farm teruggekeerd en hadden zich uit de bagageruimten van de vliegmaschine van alles voorzien wat

zij nodig hadden.

Zij liepen om het huis heen en klommen over de lage muur, zonder door iemand te worden gezien.

Raffles wierp een blik door het kleine getraliede venster en zag een grote, roodgelakte auto staan.

— Die kan ons van pas komen, mom-

pelde hij.

Hij opende de deur van de garage door middel van een zijner lopers, vulde de benzinetank en opende vervolgens de brede vleugeldeuren, die op een kleine achterstraat uitkwamen.

Daarop zette hij deze deuren aan, zodat men van buiten niet kon zien, dat zij niet op slot waren en verliet de garage.

De beide vrienden slopen naar het huis en kwamen spoedig aan een kleine deur, die weinig of niet gebruikt scheen te worden.

Binnen enkele minuten hadden de lopers van Raffles ook deze hinderpaal overwonnen.

Zij stonden nu in een smalle gang, aan het einde waarvan zich een trap bevond.

De beide vrienden deden hun masker voor, overtuigden zich dat zij hun revolvers slechts voor het grijpen hadden en begonnen behoedzaam de trap te bestijgen.

Op de eerste verdieping was een brede gang, waarop drie deuren uitkwamen.

Achter een dezer deuren klonk een luid gesnork.

Raffles trachtte de kruk van de deur om te draaien, maar deze bleek gesloten te zijn.

Met de uiterste behoedzaamheid wist hij het slot met behulp van zijn loper te openen.

De beide vrienden traden geruisloos op hun rubberzolen binnen.

Op een groot bed lag het zware lichaam van Peter Farquhar.

Eensklaps hield het snorken op.

De slaper scheen gewekt te zijn door het licht van de elektrische zaklantaarn, die Raffles op een tafeltje had neergezet.

De man opende de ogen, en zag twee gemaskerde mannen aan weerszijden naast zijn bed staan.

Met een knetterende vloek ging hij overeind zitten en tastte onder zijn hoofdkussen.

Maar het was reeds te laat.

Raffles bracht hem een goed gericht slag onder de kin toe en toen Farquhar weer wist dat hij nog leefde,

keek hij met uitpuilende ogen naar de stalen boeien die om zijn polsen geklemd waren en het dikke touw dat zijn armen omgaf.

Maar op dit ogenblik ging een tussen-deur open en op de drempel verscheen Edward Montgomery met een kleine revolver in de hand, bleek, met opeengeklemd tanden.

— Handen op, of ik schiet riep hij op bevelende toon.

Raffles glimlachte goedkeurend en zei:

— Ik zie wel, dat gij een waar zoon van uw vader zijt, Edward. Gij kunt uw revolver laten zakken, want gij hebt met vrienden te doen.

— Met vrienden? En wat hebt gij met mijn oom gedaan? riep de knaap uit, terwijl hij een stap nader kwam.

— Beste jongen, luister eens, uw oom is een bijzonder groot hondsvot, nauwelijks 't koord waard, waaraan een menslievend rechter hem ongetwijfeld dezer dagen zal doen opknopen.

— Hij liegt, brulde Peter Farquhar. Hij probeert je wat wijs te maken. Geloof hen niet, Edward. Heb ik je niet van dat onbewoonde eiland gered?

— En Hooper? Wat heb je met Jack Hooper gedaan? vroeg Raffles en zijn ogen schoten vonken door de gaten van het masker. Ik lieg? zeg je. Wij zullen zien.

Raffles trad snel op een kleine schrijftafel toe die bij het raam stond, had deze binnen enkele tellen geopend, ofschoon Farquhar als een razende te keer ging haalde er een bundel brieven uit, blijkbaar de correspondentie tussen Peter en zijn zoon Rupert.

Hij overhandigde er een paar aan de jongeman en zei op strakke toon:

— Lees en overtuig u.

Onwillekeurig gehoorzamend aan deze bevelende stem, begon de jongeman te lezen. En naarmate hij las, verscheen er een uitdrukking van afschuw en ontzetting op zijn jong gelaat, tot hij de laatste brief uit zijn sidderende vingers liet vallen.

— Dus daarom, fluisterde hij hees. Daarom heb je mij gered om mij later des te beter uit de weg te kunnen rui-

men, nadat je je van het fortuin van mijn grootvader zoudt hebben meester gemaakt.

Toen hief de knaap het betraande ge-
laat weer op en keek de beide gemaske-
de mannen beurtelings recht in het ge-
laat.

— Wie zijt gij? vroeg hij, die mij
dit komt zeggen? Want ik zie nu in, dat
gij niet als vijand hier zijt gekomen.

— Wij zijn uw vrienden, Edward,
antwoordde Raffles ernstig. En toch
moogt gij niet weten wie wij werkelijk
zijn. Het zij u genoeg, dat wij u naar
uw grootvader zullen brengen. Ik weet
zeker, dat hij innig naar u verlangt. En
als gij mij nog niet helemaal mocht
vertrouwen: hier hebt gij mijn wapens
en die van mijn vriend. Gij hebt ons
nu in uw macht. Wilt gij ons naar Lon-
den volgen?

De knaap aarzelde nog slechts een
ogenblik en kwam toen met uitgestoken
hand op Raffles toe.

— Behoudt uw wapens, riep hij uit.
Ik wil u vertrouwen. Ik weet niet hoe
het komt, maar uw warme stem zegt
mij, dat ik u moet gehoorzamen. Zeg
slechts wat ik te doen heb.

— Mij volgen, en u verder om niets
bekommeren.

— Dus zou dan de voorspelling van
mijn goede oude Jack toch nog uitko-
men? riep de jongeman uit.

— Jack Hooper is dood, nietwaar?
vroeg Raffles.

— Over hoord geslagen, mijnheer,
antwoordde de knaap met tranen in zijn
stem.

— Niet overboord geslagen, maar
overboord gegooid. Daar ligt zijn moor-
denaar, riep Raffles uit, terwijl hij op
de schurk wees. Hij zal zijn straf niet
ontgaan. Maar kom nu mee, want wij
hebben niet veel tijd te verliezen.

De knaap kleedde zich aan, terwijl
Raffles de bewijsstukken zorgvuldig op-
borg en de correspondentie van Peter
Farquhar tot een klein pakje bijeenbond.

Daarop knevelde zij de razende ellen-
deling en bonden hem zo stevig met han-
den en voeten aan het bed vast, dat hij
zich haast niet bewegen kon.

Vijf minuten later reed de rode auto

pijlsnel naar het hoofd-postkantoor.

Daar verzond Raffles een telegram van
de volgende inhoud:

« Aan Lord Esket Cauver, graaf van
Montgomery Londen.

Neem u in acht voor Rupert Farqu-
har. Hij staat u naar het leven. Laat hem
echter niets merken. Opheldering volgt
binnen drie dagen. »

Daarop maakte hij van de beschuldi-
gende briefwisseling tussen vader en
zoon een pakje en liet dat door een
kruier naar het hoofdbureau van poli-
tie brengen.

Een half uur later was Peter Farqu-
har gearresteerd op beschuldiging van
poging tot moord en diefstal, en van
moord op Jack Hooper, de stuurman
van de « King Charles ».

Raffles en Brand hadden zich bijtijds
van hun maskers ontdaan, maar hun
hoed zover mogelijk over hun ogen ge-
trokken, dat het moeilijk was, hun ge-
laat te onderscheiden.

De rode auto van Farquhar was een
snelle wagen en binnen het uur was
Pickton en de zich in de nabijheid be-
vindende farm bereikt.

De vliegmaschine werd uit haar schuil-
plaats gehaald, wel tot enige teleurstel-
ling van de brave boer, die om begrij-
pelijke redenen wel gewenst had, dat de
vreemdeling nog enige tijd was geble-
ven.

De jonge Graaf Montgomery zette
grote ogen op, toen hij het toestel aan-
schouwde.

— Waar is dat voor? vroeg hij op
zachte toon.

— Dat is om mede naar huis te vlie-
gen, zei Raffles glimlachend.

— Wat? riep de knaap uit, wilt gij
zeggen, dat gij voornemens zijt met dit
toestel naar Londen te vliegen? Maar
dat is onmogelijk.

— Het is niet zo onmogelijk als gij
denkt, mon cher, want wij zijn met die-
zelfde machine van Londen ook hierheen
gekomen en dat nog wel met een omweg
over het eiland St. Paul.

De knaap keek Raffles onderzoekend
aan.

Hij meende eerst dat deze schertste,
maar het gelaat van de Grote Onbe-

kende vertoonde niets dan de grootste ernst.

Gehoor gevende aan een plotselinge opwelling, greep de knaap de beide handen van de Grote Onbekende, drukte ze met kracht en zei:

— Ik weet niet wie gij zijt en ik heb u ook beloofd er verder niet naar te vragen, maar gij moet een buitengewoon man zijn.

— Daaraan hebt ge gelijk, zei Brand, op ontroerde toon.

Raffles maakte echter een einde aan verdere lofspraak door zijn beide reizigers tot spoed aan te manen.

Alle voorraden werden weer aangevuld en de reizigers begaven zich aan boord.

— Gij zijt toch niet bang? vroeg Raffles de jongeman.

— Volstrekt niet bang, mijnheer, antwoordde Edward. Mijn vader was het ook niet. En Jack Hooper heeft altijd gezegd, dat ik naar hem aardde.

— Uitnemend.

Dan kunnen we meteen vertrekken.

De reizigers namen afscheid van de schapenfokker en betaalden de greinzende man het overeengekomen huurgeld en om drie uur in de nacht werd de reis aanvaard.

Terwijl zij om beurt slapen en stuurden, brachten Brand en Raffles de machine binnen tien uren aan het tegenovergestelde einde van Australië, de Noord West Kaap.

Zij rustten hier een uur om hun ledematen weer wat lenig te maken en staken toen, langs de kust van Sumatra vliegende, de Indische Oceaan over, tot zij het eiland Ceylon bereikten, waar zij wederom tien uren later landden, dus om drie uur in de nacht van de eerste reisdag.

Zij overnachtten op een groot rotsplateau en om negen uur in de ochtend van de tweede dag, stegen zij weer op en kwamen om negen uur in de avond, na steeds in rechte lijn gevlogen te hebben, in Teheran, de hoofdstad van Perzië.

Zij landden hier op een vlakke ver buiten de stad, ten einde niet door de Perzische beampten te worden lastig ge-

vallen, die vele goede eigenschappen mogen hebben, maar zeker niet die der inschikkelijkheid.

Nadat zij zich versterkt en zich tegen de koude gewapend hadden, door een teug rhum, werd de fantastische tocht over bijna de helft van de aardbol de volgende ochtend om acht uur voortgezet.

De machine vloog over Tiflis, stak de Zwarte Zee in de lengte over, liet achtereenvolgens Odessa, Kief, Wenen en Berlijn achter zich om in de avond de Hollandse grens te bereiken.

Een half uur later kwamen de lichten van Schiphol in zicht.

Raffles echter was te verstandig, om hoe verleidelijk ook, daar te landen, maar besloot door te vliegen naar Yarmouth op de Oostkust van Norfolk.

Op de laagvlakte achter deze stad kende hij een perfecte landingsplaats en zette zijn machine daar tussen tien uur en half elf zonder de minste hapering neer.

Terwijl hij met Edward Montgomery bij de machine bleef, ging Brand naar de stad, waar hij weer een telegram verzond met de volgende inhoud:

« Aan Lord Esket Cauver, graaf van Montgomery, Londen.

Heden te middernacht zal een u onbekend persoon een knaap van zestien jaar bij u brengen, wiens dood gij reeds jaren beweend hebt. »

Brand vroeg wanneer het telegram bezorgd kon zijn en vernam, dat dit nog voor half twaalf besteld zou worden.

De reis werd voortgezet, nadat Brand teruggekeerd was, en om half twaalf daalde de « Duivel der Lucht » veilig in het park van de villa in de Cromwellstreet.

Raffles had dit ongestraft kunnen doen, omdat de knaap nooit in Londen was en onmogelijk de plaats zou kunnen terugvinden, waar hij in het duister van de nacht geland was.

Zonder een ogenblik te verliezen, verlieten de drie mannen, nadat Henderson zijn meester met tranen van blijdschap in de ogen begroet had, het park door de kleine tuindeur.

Een taxi werd aangeroepen en om vijf

minuten voor middernacht belde Raffles, die zich evenals Brand gedurende de eerste nacht van hun reis, terwijl de knaap sliep, onherkenbaar vermomd hadden, aan de deur van het huis van Lord Montgomery.

De deur werd geopend door de graaf zelf.

De oude man kon zich nauwelijks staande houden, zo groot was zijn ontroering.

Nauwelijks had hij Edward zien binnenkomen, of hij slaakte een kreet en zou bewusteloos zijn neergestort als Raffles hem niet had opgevangen en behoedzaam op een der banken in de vestibule had gelegd.

Spoedig kwam de oude graaf weer bij.

En hij weende hete tranen van dankbaarheid en vreugde toen hij zijn kleinzoon in de armen sloot.

Toen grootvader en kleinzoon weer opzagen, was de geheimzinnige reiziger en diens metgezel verdwenen.

Op de bank in de hal lagen alle bewijzen en papieren, die de afkomst van graaf Edward onomstotelijk aantoonde en die door Jack Hooper op het lichaam van de ongelukkige zoon van de grijsaard waren gevonden.

De volgende dag liep Rupert Farquhar, die nog niets van de arrestatie van zijn vader wist, in de val, die de politie voor hem had uitgezet.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het miljoenen legaat

Zeer belangrijke mededeling

Er is door een kleine groep uit de meer ontwikkelde lezers van de Lord Lister-verhalen (en deze categorie is groter dan men mogelijk denken zou) het plan opgevat tot de oprichting van een CLUB, die zich ten doel stelt, gezamenlijk deze verhalen te verzamelen, te lezen, te bespreken, en later eventueel óók nog te verwerken tot toneelstukken en (amateur-)films, vanzelfsprekend met respectering van de auteursrechten der uitgevers. Het voornemen bestaat om soortgelijke clubs in verschillende plaatsen van ons land op te richten, zodat ieder belangstellende, onverschillig waar woonachtig, zal kunnen meedoen.

Lezers dezer verhalen, die hieromtrent nadere inlichtingen wensen, worden verzocht, onder het motto « Lord Lister-Club » te schrijven p/a. « PARKUM », 1ste van den Boschstraat, 195, Den Haag. Daar het plan is uitgegaan van een groep in Den Haag wonende personen, is die plaats het eerst aan de beurt voor het voorbereidende werk, doch brieven uit alle plaatsen van ons land zijn van harte welkom en worden serieus beantwoord. Insluiten van antwoordporto wordt op prijs gesteld.

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE WILD-WEST BOEKEN

VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵

Betaalbaar met **SLECHTS** fl 4,— of meer p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Revolverspel. — 2. De Geest der Vergelding. — 3. Cactus Clancy rijdt, alle door Stetson Cody. — 4. Scherschuiter. — 5. Een kogel voor Billy de Kid. — 6. In de schaduw des doods, alle door Clem Colt. — 7. Storm over Powder Valley. — 8. Wanhopig avontuur. — 9. Een laffe moord, alle door Peter Field. — 10. Sluipmoord. — 11. De Bandiet van Big Bend. — 12. Grenswacht, alle door Charles H. Snow. — 13. Bloedwraak. — 14. De sheriff van Diablo. — 15. Strijd om de postkoets, alle door Gladwell Richardson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kosten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,25, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de series 8 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44,25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266